

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί ενωθείτε!

“Από τη στάχτη του θα
ξαναγεννηθεί το ΚΚΕ”
Ν. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35 ΤΗΛ. 5241058 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 12 ΜΑΗ 1995 ΑΡ. ΦΥΛ. 231 ΔΡΧ. 150

ΟΙ ΡΩΣΟΔΟΥΛΟΙ ΕΤΟΙΜΑΖΟΥΝ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ

ΕΙΡΗΝΗ ΜΕ ΤΗΝ ΤΟΥΡΚΙΑ

ΑΞΙΟΠΟΙΗΣΑΝ ΤΗΝ ΕΠΕΜΒΑΣΗ ΑΚΤΟΥΝΑ ΣΤΟ ΜΕΙΟΝΟΤΙΚΟ ΓΙΑ ΝΑ ΣΤΗΣΟΥΝ ΤΗΝ ΠΡΟΒΟΚΑΤΣΙΑ ΣΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Ο Υπουργός Προεδρίας της Τουρκίας Ακτουνά έκανε μια περιοδεία που αποτελούσε ζημία για τις ήδη άθλιες ελληνοτουρκικές σχέσεις. Σαν απάντηση σ' αυτήν ο Παπανδρέου οργάνωσε μια επίθεση στον τούρκο Υπουργό, η οποία αποτελούσε έγκλημα σε βάρος των σχέσεων αυτών.

Έχουμε ξαναγράψει πως, σε ό,τι αφορά τις μεγάλες πολιτικές αντιθέσεις, η φύση μερικών επεισοδίων τους δεν μπορεί να κρίνεται από μόνη της, αλλά μέσα στο γενικότερο πλαίσιο των μεγάλων αντιθέσεων μέσα στο οποίο αυτά εκδηλώνονται.

Ένα επεισόδιο στις ελληνοτουρκικές σχέσεις πρέπει να εντάσσεται στο σύνολο αυτών των σχέσεων. Για την εποχή μετά το '80 το σύνολο αυτών των σχέσεων προσδιορίζεται από την επιθετική στρατηγική που υιοθέτησε η ελληνική άρχουσα τάξη κάτω από την καθοδήγηση του πράχτορα της Ρωσίας Παπανδρέου.

Με τον ίδιο τρόπο, στην περίοδο ανάμεσα στο 1974 και το 1980 το σύνολο των ελληνοτουρκικών σχέσεων προσδιορίζεται από την επιθετική στρατηγική της τούρκικης αστικής τάξης κάτω από την καθοδήγηση του ρωσόφιλου σοβινιστή Ετζεβίτ.

Σύμφωνα λοιπόν μ' αυτό το γενικό χαρακτήρα, οι ευθύνες κάθε αντιπαράθεσης αποδίδονται για καθεμιά πλευρά της αντίθεσης και η ιστορία κρίνει τον κύριο υπεύθυνο για τα άσχημα αποτελέσματα αυτής της αντίθεσης.

Ωστόσο, συνήθως η ίδια η γενική αντίθεση αποτυπώνεται στα επιμέρους επεισόδια και τις επιμέρους πλευρές της. Άλλωστε μόνο μέσα από τις ειδικές και επιμέρους αντιθέσεις συγκροτείται η γενική αντίθεση.

Αυτό συμβαίνει και με την περιοδεία Ακτουνά.

Ο Ακτουνά είναι η έκφραση του αντιδραστικού χαρακτήρα της τούρκικης αστικής τάξης. Η περιοδεία του ερχόταν σε αντίθεση με ένα βασικό κανόνα των ειρη-

νικών διεθνών σχέσεων: τη μη ανάμειξη στα εσωτερικά μιας τρίτης χώρας.

Η επέμβαση για τη σωτηρία μιας εθνικής μειονότητας από ένα εθνικό κράτος που αναλαμβάνει το ρόλο του πατέρα προστάτη αυτής της εθνικής μειονότητας είναι μια από τις συνηθισμένες πηγές ή αφορμές των σύγχρονων πολέμων. Τα φιλειρηνικά κράτη, μετά το Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, με επικεφαλής την Κίνα εισήγαγαν την αρχή της μη επέμβασης στα εσωτερικά μιας άλλης χώρας, κυρίως για να εμποδίσουν την εξωτερική “προστασία” των εθνικών μειονοτήτων.

Ο Ακτουνά λοιπόν έκανε μια ωμή παραβίαση αυτής της αρχής,

γιατί ζήτησε από το ελληνικό κράτος να αλλάξει τον τρόπο της διοίκησης της εθνικής μειονότητας (έστω και με τη σωστή, κατά τα άλλα, εκλογή του μορφτή από τους ίδιους και όχι με διορισμό), γιατί δήλωσε πως η Τουρκία έχει λόγο στο θέμα των Τούρκων της δυτικής Θράκης και, γενικά, γιατί συμπεριφέρθηκε σ' αυτή την περιοδεία σαν προστάτης της τούρκικης μειονότητας. Αυτό το χρώμα το πήρε ακόμα περισσότερο η περιοδεία του γιατί δεν την πραγματοποίησε δίπλα σε κάποιον ελληνικό αξιωματούχο, ούτε άρχισε από μια επίσκεψη στις ελληνικές αρχές στο πιο ψηλό δυνατό επίπεδο.

Αλλά και στο πολιτικό επίπε-

δο, στο επίπεδο της στάσης απέναντι στον ελληνικό λαό, ο Ακτουνά δεν έδειξε να λογαριάζει το γεγονός ότι ο λαός μας έχει δουλευτεί χρόνια στο να πιστεύει ότι η Τουρκία θέλει εισβολή και κατοχή ελληνικών εδαφών, όπως θέλησε να μπει και στην Κύπρο, και έτσι η περιοδεία του επιβεβαίωσε στη συνείδηση αυτού του λαού όλες τις κρυμμένες ή φανερές ανησυχίες του.

**ΠΩΣ Ο ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ
ΕΣΤΗΣΕ ΤΗΝ ΠΡΟΒΟΚΑΤΣΙΑ**

Ο Παπανδρέου πρέπει να χάρηκε παρά πολύ από αυτή την περιοδεία, και έτσι απέφυγε να κάνει επιθετικές δηλώσεις στον Ακτουνά και τον άφησε ανενόχλη-

το να περάσει στα ενδότερα.

Όταν ο Ακτουνά έφτασε στη Θεσσαλονίκη για ένα γεύμα-συνάντηση στο τουρκικό προξενείο με τους έλληνες επίσημους, δηλαδή για την πρώτη φιλική και γεμάτη τακτική κίνηση του Ακτουνά που θα καθιστούσε και τον ελληνικό λαό για τις κινήσεις της τούρκικης διπλωματίας, επιτέθηκαν σχεδόν ανενόχλητοι στον τούρκο υπουργό προεδρίας και στη συνοδεία του κάποιοι Αρμένιοι, Πόντιοι και Κούρδοι που είχαν μαζευτεί εκεί από ώρα και τον προπηλάκισαν. Ταυτόχρονα οι προσκεκλημένοι έλληνες επίσημοι, όπως ο Δήμαρχος Θεσσαλο-

συνέχεια στη σελ. 10

ΟΧΙ ΣΤΟ ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΜΟ ΤΩΝ ΓΗΠΕΔΩΝ

ΛΙΑΝΗΣ-ΚΟΚΚΑΛΗΣ ΠΡΟΩΘΟΥΝ ΤΟΝ ΤΡΑΜΠΟΥΚΙΣΜΟ

Ο άγριος ξυλοδαρμός του διαιτητή Μπάκα από τραμπούκους είναι μια ποιοτική αναβάθμιση της βίας των γηπέδων. Αυτή τη φορά είχαμε μια ακραία εκδήλωση βίας που ξεπερνούσε τα όρια του αυθόρμητου ή του “καθοδηγημένου αυθόρμητου” που κυριαρχούσε μέχρι στιγμής στο ελληνικό ποδόσφαιρο.

Εδώ είχαμε να κάνουμε με μια βία προμελετημένη, αστυνομικά οργανωμένη, απομακρυσμένη στο χρόνο και το χώρο από το “θερμό” σημείο, που είναι ένα ποδοσφαιρικό γήπεδο.

Ο ξυλοδαρμός ενός διαιτητή από επαγγελματίες τραμπούκους “εκτός φάσης” είναι η πρώτη ανοικτή εκδήλωση εκείνου που είναι κρυμμένο στη βία των ελληνικών γηπέδων. Και είναι κρυμμένος, είναι ακόμα άγνωστος στο πλατύ κοινό, αλλά και στους ειδικούς του ποδοσφαίρου, ο καθοδηγημένος χαρακτήρας αυτής της

βίας, και μάλιστα ο πολιτικά καθοδηγημένος.

Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο η εφημερίδα μας έχει ασχοληθεί ειδικά με το ζήτημα των αθλητικών αντιπαράθεσεων και όχι με πολλές άλλες εκδηλώσεις κοινωνικής αντίθεσης, όπου η πολιτική τους φύση εκδηλώνεται μόνο πολύ έμμεσα.

Εδώ, στο ποδόσφαιρο και στο μπάσκετ, οι αντιθέσεις έχουν πάρει ήδη άμεσα πολιτικό χαρακτήρα, παρά το γεγονός ότι αυτός ο χαρακτήρας είναι ακόμα κρυμμένος για τους πολλούς.

**Η ΑΚΡΑΙΑ ΒΙΑ ΣΤΑ
ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΓΗΠΕΔΑ ΕΧΕΙ
ΠΙΣΩ ΤΗΣ ΤΟ
ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΜΟ**

Έχουμε επισημάνει σε παλιότερα άρθρα της εφημερίδας μας ότι η πηγή της ακραίας βίας των ελληνικών γηπέδων βρίσκεται στην προσπάθεια των ρωσόφιλων να ε-

λέγξουν τα βασικά αθλήματα “αντιπαράθεσης”, τα λεγόμενα ομαδικά, και να διαμορφώσουν σ' αυτό το χώρο ένα θερμοκήπιο πλατιά παραγωγής σοσιαλφασισμού για τη νεολαία και το λαό.

Η ίδια όμως αυτή η προσπάθεια ελέγχου απαιτεί και προϋποθέτει τη βία, και μάλιστα στις πιο οξυμμένες και κατεξοχήν πολιτικές πλευρές της.

Αυτό σημαίνει ότι η βία που ζούμε σήμερα υπηρετεί, στην κύρια πλευρά, το πολιτικό σχέδιο των ρωσόφιλων σοσιαλφασιστών να ελέγξουν τα τμήματα εκείνα του κρατικού μηχανισμού που σχετίζονται με τα “ομαδικά” αθλήματα, ιδιαίτερα με το ποδόσφαιρο.

Η δύναμη των σοσιαλφασιστών βρίσκεται κύρια στον έλεγχο της σημερινής ηγεσίας του Ολυμπιακού, στις ισχυρές τους θέσεις μέσα στην ΑΕΚ και στην κυριαρχία τους στο Υφυπουργείο Αθλητισμού μέσω του Λιάνη. Στην προ-

σπάθειά τους να ελέγξουν το σύνολο των αθλητικών συγκροτημάτων της χώρας, και πιο πολύ εκείνα της Αθήνας και της Θεσ/νίκης, έχουν βασικούς αντιπάλους τους τη σημερινή ηγεσία του Παναθηναϊκού, τους μηχανισμούς της ΕΠΟ, και ιδιαίτερα τους μηχανισμούς της διαιτησίας.

Το βασικό στέλεχος του σοσιαλφασισμού στον αθλητισμό είναι ο πράχτορας της Ρωσίας Κόκκαλης. Το ότι ο νέος αυτός μεγαλοαστός-πράκτορας επένδυσε πολιτικά στον Ολυμπιακό δεν είναι τυχαίο. Ούτε είναι τυχαίο ότι στον Ολυμπιακό επένδυσε ολόκληρος ο σοσιαλφασισμός στον Πειραιά και ότι βοήθησε δραστήρια τον Κόκκαλη να ελέγξει και Ανδρουλάκης. Οι Λογοθέτης και Ανδρουλάκης από την πρώτη στιγμή της εκστρατείας τους για την άλωση του Πειραιά δούλεψαν στους φιλάθλους του Ολυμπιακού.

συνέχεια στη σελ. 3

ΣΤΟ ΑΙΤΗΜΑ ΤΟΥ ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΜΟΥ ΓΙΑ "35 ΩΡΕΣ ΕΡΓΑΣΙΑ" ΝΑ ΑΝΤΙΠΑΡΑΘΕΣΟΥΜΕ ΤΟ ΑΙΤΗΜΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΓΙΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΕΣ ΑΥΞΗΣΕΙΣ ΣΤΟ ΜΕΡΟΚΑΜΑΤΟ

Όλη η "επίσημη" συνδικαλιστική ηγεσία, όλες οι παρατάξεις και τα κόμματα, χέρι-χέρι με το τροτσκιστικό συνοθύλευμα και τους "επαναστάτες" όλων των αποχρώσεων, πέτυχαν τη μεγάλη... ενότητα μέσα στο εργατικό κίνημα!

"35ωρο με πλήρεις αποδοχές" είπε ο Περισσός, και όλοι έτρεξαν να πουν πως αυτό είναι σήμερα το πρώτο και μεγαλύτερο για διεκδίκηση αίτημα της εργατικής τάξης.

Πώς μπορεί κανείς να εξηγήσει μια τέτοια... θαυμαστή ενότητα, όταν μάλιστα αυτή παίρνει και ένα τόσο έντονο φιλεργατικό προσώπειο;

Φανταστείτε, αγαπητοί αναγνώστες, την ΟΣΕ με το Σαμαρά, τους "διαρρήχτες" με τον Έμπερτ, το ΚΚΕμ-λ με τον Παπανδρέου και όλους μαζί με την Παπαρήγα να διαδηλώνουν υπέρ των εργατών.

Βέβαια χωρίς τους εργάτες, όπως αποδείχτηκε στις "πρωτομαγιάτικες" εκδηλώσεις τους, ακριβώς γιατί το "αίτημα" αυτό και η... πλατιά ενότητα γύρω του δεν είναι αποτέλεσμα ζύμωσης, πλατιάς κινητοποίησης και εκφρασμένης θέλησης της βάσης του εργατικού κινήματος.

Το "αίτημα" αυτό, αντίθετα, είναι έκφραση της ενιαίας, κυρίαρχης στην αστική αντίδραση γραμμής του αντιδουλοκρατικού φιλορώσικου χαρακτήρα.

Θα θυμούνται οι αναγνώστες πως ο ίδιος ο Παπανδρέου, όταν υπογραφόταν η συνθήκη του Μάαστριχτ, είχε βάλει τη διαφωνία του όσον αφορά τη μείωση των ωρών εργασίας με αντίστοιχη μείωση των αποδοχών.

Ήταν δηλαδή μια πρώτη προσπάθεια τορπιλισμού της Ε.Ε. ντυμένη με φιλοεργατικό μανδύα, το μανδύα που συνήθως χρησιμοποιεί ο σοσιαλφασισμός για να κάνει τις δουλειές του. Αυτό ακριβώς κάνουν και σήμερα κάτω από την καθοδήγηση πλέον του Περισσού και με συσπειρωμένη γύρω τους όλη την αντίδραση.

Ο Παπανδρέου, ο Σαμαράς και ο Έμπερτ χέρι-χέρι με τους σοσιαλσοβινιστές μέσα στο εργατικό κίνημα ηγούνται του "εθνικού" αντιδουλοκρατικού μετώπου δηλητηριάζοντας την εργατική τάξη και το λαό μας στο πνεύμα του μεγαλοιδεατικού σοβινισμού, τραβώντας τη χώρα στο στρατόπεδο του πολέμου και της αδικίας στα Βαλκάνια, κάτω από την καθοδήγηση και για τα συμφέροντα του ρώσικου ιμπεριαλισμού.

Το ψευτοΚΚΕ, χέρι-χέρι με τους "ταξικούς επαναστάτες" μας, ηγείται του ταξικού αντιδουλοκρατικού μετώπου, δηλητηριάζοντας τους εργάτες με το πνεύμα του πραξικοπηματισμού.

Η σύνθεση των δύο αυτών μετώπων και η ενιαία πολιτική τους κατεύθυνση είναι ο σοσιαλφασισμός, η άμεση απειλή για τους εργάτες, το λαό και τη χώρα.

Είναι η πολιτική δηλαδή που πρέπει να ανατραπεί για να μπορέσει να βαδίσει η χώρα μπροστά

στο δρόμο της ανεξαρτησίας, της δημοκρατίας και της προόδου.

ΟΣΟΝ ΑΦΟΡΑ ΤΟ ΙΔΙΟ ΤΟ ΑΙΤΗΜΑ ΤΟΥ "35ΩΡΟΥ"

Το σοσιαλφασιστικό μπλοκ δεν έχει κανένα πόνον για τη σημερινή κατάσταση της εργατικής τάξης. Χρησιμοποιεί το αίτημα αυτό για να κάνει την αντιδουλοκρατική-αντιευρωπαϊκή προπαγάνδα και να δώσει στο εργατικό κίνημα τη σημαία που το μπλοκ θέλει.

Ο ευρωπαϊκός ιμπεριαλισμός, πράγματι, σ' αυτή την περίοδο, για να μειώσει το κόστος εργασίας, προσπαθεί να μειώσει τις αποδοχές και γενικότερα τις κατακτήσεις του ευρωπαϊκού προλεταριάτου, εκμεταλλευόμενος την πτώση του παγκόσμιου εργατικού κινήματος.

Αυτό είναι που δίνει την ευκαιρία στο σοσιαλφασισμό να κάνει τη δική του πολιτική και να βάλει το "35ωρο" σαν το κεντρικό ζήτημα του εργατικού κινήματος.

Εμείς, στη θέση μας και στη δράση μας, θα κινηθούμε με μοναδικό κριτήριο τα συμφέροντα της εργατικής τάξης, τόσο τα οικονομικά όσο και τα πολιτικά.

Το αίτημα του "35ωρου" δεν είναι το κεντρικό αίτημα για την εργατική τάξη, αυτό δηλαδή που σήμερα έχουν πιο πολύ ανάγκη οι εργάτες για την άμεση υλική τους ανακούφιση, τόσο αυτοί που δουλεύουν όσο και οι άνεργοι. Αυτό που χαρακτηρίζει τη σημερινή κατάσταση των εργατών είναι η τραγική πτώση του μεροκάματου και του μισθού, πράγμα που οδηγεί όχι μόνο στην οικονομική εξαθλίωση και στην πείνα, αλλά και στην περιθωριοποίηση της κοινωνικής, πολιτιστικής και πολιτικής ζωής των εργατών.

Τα μεροκάματα της πείνας οδηγούν σήμερα τους εργάτες στη διπλοβάρδια, στην υπερωρία, στη δεύτερη δουλειά. Ο χρόνος για αναπαραγωγή και για κάθε άλλη κοινωνική δράση έχει εκμηδενιστεί για την εργατική τάξη. Η αιτία γι' αυτό δε βρίσκεται σ' αυτή καθαυτή την άνοδο του εργατικού χρόνου εργασίας, αλλά στην τρομαχτική πτώση του μεροκάματου.

Αποτέλεσμα αυτής της κατάστασης είναι να κυριαρχούν κοινωνικά οι αντιλήψεις των μεσαίων και ανώτερων μικροαστικών στρωμάτων, αυτών δηλαδή που έχουν την οικονομική δυνατότητα της κοινωνικής επίδειξης και της επιβολής ενός μικροαστικού τρόπου ζωής και μιας αντίστοιχης κοινωνικής ηθικής, πράγμα που πιέζει ακόμα πιο βαριά την εργατική τάξη, και ιδιαίτερα τη νεολαία.

Αν υποθέσουμε πως το 35ωρο με πλήρεις αποδοχές γίνεται πραγματικότητα, δεν πρόκειται να αλλάξει αυτή η κατάσταση. Γιατί στην πραγματικότητα οι 5 ώρες τη βδομάδα δεν είναι ικανές να ανατρέψουν ούτε τη διπλοβάρδια, ούτε την υπερωρία, ούτε τη δεύτερη δουλειά. Απλά θα μεταφραστούσαν σε 5 επιπλέον ώρες υπερω-

ρία τη βδομάδα, σ' ένα χρηματικό δηλαδή ποσό επιπλέον, το οποίο όμως θα επιφέρει ένα ελάχιστο παραπάνω ποσό στο εργατικό εισόδημα.

Η μείωση των ωρών εργασίας μπορεί να γίνει πρωταρχικό αίτημα πάλης όταν πράγματι μεγαλώνει πραγματικά τον ελεύθερο χρόνο του εργάτη. Χρόνος που ο εργάτης χρησιμοποιεί για την καλύτερη αναπαραγωγή της εργατικής του δύναμης, πράγμα που του εξασφαλίζει καλύτερη υγεία και λιγότερη θνησιμότητα, αλλά και μεγαλύτερη άνεση στην κοινωνική, πολιτιστική και πολιτική ζωή.

Όμως έχει σχέση αυτό με την κατάσταση της εργατικής τάξης στη χώρα μας;

Όχι βέβαια!

Όποιος πράγματι ενδιαφέρεται για τον ελεύθερο χρόνο των εργατών, ένα αίτημα πρέπει να βάλει και να παλαίψει για να γίνει πράξη: **Πραγματική αύξηση στα μεροκάματα και στους μισθούς.**

Γιατί μόνο έτσι ο εργάτης θα σταματήσει την υπερωρία, τη διπλοβάρδια και τη δεύτερη δουλειά. Γιατί μόνο έτσι θα μπορέσει να αποκτήσει πραγματικό, καθημερινό ελεύθερο χρόνο εργασίας. Γιατί μόνο έτσι θα προστατεύσει την ίδια του την ύπαρξη, την υγεία του, θα βγει στην κοινωνία, στη φύση, θα νιώσει τη χαρά του πολιτισμού, της τέχνης και του έρωτα.

Μέσα από μια τέτοια οπτική ποιο άλλο αίσθημα υπάρχει πέρα από την οργή και την αηδία, που να χαρακτηρίζει την αντίδραση των εργατών, όταν ακούν αυτούς που χτύπησαν με όλα τα μέσα το διεκδικητικό κίνημα, που επέβαλαν μια πολιτική πείνας και εξαθλίωσης, να παριστάνουν σήμερα τους "σωτήρες" με το αίτημα "35ωρο χωρίς μείωση των αποδοχών"!

Ένα δεύτερο επιχείρημα για το "35ωρό" τους είναι η μείωση της ανεργίας.

Είναι γεγονός πως όταν η τεχνολογική εξέλιξη κόβει χέρια στην παραγωγή, τότε το εργατικό κίνημα βάζει αίτημα μείωσης των ωρών της καθημερινής εργασίας ακριβώς για να έχουν οι εργάτες το δικό τους όφελος από την τεχνολογική εξέλιξη που φουλασσομένοι από την ανεργία.

Όμως η αύξηση της ανεργίας στη χώρα μας δεν είναι αποτέλεσμα κάποιας τεχνολογικής εξέλιξης. Αντίθετα, είναι αποτέλεσμα καταστροφής παραγωγικών δυνάμεων, κλεισίματος εργοστασίων, παρεμπόδισης κάθε οικονομικής ανάπτυξης μέσω της πολιτικής εξουσίας.

Η κυριαρχία της αντιδουλοκρατικής-φιλορώσικης αστικής κατεύθυνσης στο πολιτικό επίπεδο φέρνει το οικονομικό σαμποτάζ και την κατάρρευση της βιομηχανίας που είναι δεμένη με τον ευρωπαϊκό ιμπεριαλισμό.

Σ' αυτήν την κατάρρευση η κυρίαρχη φιλορώσικη αστική μερί-

δα αντιπαραθέτει μια υπεσυγκεντρωτική γραφειοκρατική "ανάπτυξη" πολέμου και μια οικονομική εκμετάλλευση του τόπου από το ρώσικο ιμπεριαλιστικό κεφάλαιο.

Αυτή είναι σήμερα η πηγή της οικονομικής κρίσης, της καταστροφής των παραγωγικών δυνάμεων, της υποανάπτυξης και της ανεργίας. Ποιο λοιπόν "35ωρο" θα δώσει δουλειά σε άνεργους εργάτες;

Αλλά και αν ακόμη κανείς δε δεχτεί τους παραπάνω λόγους της κρίσης. Αν σταθεί μόνο σ' αυτό που βλέπει, γράψαμε και παραπάνω πως το "35ωρο" δεν είναι σε θέση να σταματήσει την υπερωρία και τη διπλοβάρδια. Πως στην πραγματικότητα και στη δοσμένη κατάσταση της εργατικής τάξης το "35ωρο" δεν ικανοποιεί σήμερα τη σωστή κατεύθυνση "λιγότερη δουλειά-δουλειά για όλους".

Και απ' αυτή την άποψη μόνο μία πραγματική αύξηση του μεροκάματου θα ήταν ικανή να κάνει τους εργάτες να δουλεύουν λιγότερο, έτσι ώστε να μπορέσουν άνεργοι εργάτες να μπουν στην παραγωγή.

Ουσιαστικά και απ' όλες τις πλευρές, τόσο από την πλευρά της οικονομικής ανακούφισης της εργατικής τάξης, όσο και από την πλευρά της καταπολέμησης της ανεργίας, ένα αίτημα αναδεικνύεται σαν το κεντρικό, σαν τη σημαία σήμερα του εργατικού κινήματος:

Αυξήσεις στα μεροκάματα και στους μισθούς τέτοιες που να καλύπτουν την αξία της εργατικής δύναμης.

Αυτό είναι ένα αίτημα κοινής πάλης των εργατών, άνεργων και μη, όλου του εργαζόμενου λαού. Ένα αίτημα που για την κατάκτησή του προϋποθέτει τη συντριβή όλων αυτών των εργατοπατέρων, που σήμερα, για να εξυπηρετήσουν τα σχέδια των αφεντικών τους, σηκώνουν τη "σημαία του 35ωρου".

Το ζήτημα της πάλης ενάντια στην ανεργία έχει πάνω απ' όλα να κάνει με την πολιτική πάλη της εργατικής τάξης για την αποτροπή της κυριαρχίας του σοσιαλϊμπεριαλισμού. Στο επίπεδο της οικονομικής πάλης, το εργατικό κίνημα ενιαία, από άνεργους και μη άνεργους, πρέπει να μπει μπροστά και να εμποδίσει την καταστροφή των παραγωγικών δυνάμεων, το κλείσιμο των εργοστασίων, παλεύοντας για μια εθνική ανάπτυξη με κέντρο τη βαριά βιομηχανία και βάση τη μηχανοκατασκευή και τη χαλυβουργία. Ταυτόχρονα με την πάλη για την αύξηση του μεροκάματου, το εργατικό κίνημα πρέπει να δώσει προτεραιότητα στην κοινωνική ασφάλιση των ανέργων, που σημαίνει σημαντικά βοηθήματα στους άνεργους εργάτες για όσο καιρό είναι άνεργοι, και ταυτόχρονα πλήρη ιατροφαρμακευτική κάλυψη των ανέργων και των οικογενειών

τους.

Με τέτοια αιτήματα πράγματι μπορείνα κινητοποιηθεί η εργατική τάξη, να δώσει την πάλη για την οικονομική της ανακούφιση, αλλά και για να αποτελέσει η ίδια τη βάση για την ανάπτυξη κάθε δημοκρατικού και ανεξαρτησιακού κινήματος.

Όσον αφορά το ζήτημα του "35ωρου", το εργατικό κίνημα πρέπει να αντισταθεί στην επιβολή του αν αυτό συνοδεύεται με μείωση των αποδοχών, γιατί κάτι τέτοιο θα σήμαινε την ακόμα πιο ραγδαία πτώση του μεροκάματου.

Σ' αυτή την περίπτωση, και σαν αμυντικό αίτημα, το εργατικό κίνημα μπορεί να δώσει την πάλη για την επιβολή του "35ωρου χωρίς περικοπές των αποδοχών". Όχι όμως το ίδιο να βάλει το αίτημα αυτό, και μάλιστα σαν κεντρικό, σα σημαία του κινήματος.

Κάτι τέτοιο θα γινόταν ένα ακόμα βαρίδι, μια ακόμη ανούσια που θα κρατούσε τους εργάτες ακόμα πιο πολύ στη φτώχεια και την εξαθλίωση.

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΣΟΒΙΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Έγινε πρόσφατα ένα γκάλοπ στην Γερμανία με το ερώτημα: "Η ημέρα της συνθηκολόγησης ήταν απελευθέρωση ή ήττα της Γερμανίας;"

Το 52% των ερωτηθέντων απάντησε ότι ήταν ημέρα απελευθέρωσης και μόνο το 13% απάντησε ότι ήταν ημέρα ήττας (Καθημερινή, 15.4.95).

Αν γινόταν ένα γκάλοπ στην Ελλάδα σήμερα με το ερώτημα: "Η ήττα του ελληνικού στρατού στη μικρασιατική εκστρατεία ήταν και αληθινή ήττα της Ελλάδας ή όχι;", πόσοι φανταζόμαστε ότι θα απαντούσαν «Καλώς ηττήθηκε ο επιθετικός ελληνικός στρατός από τον τούρκικο απελευθερωτικό στρατό το '22, και αυτό δεν ήταν ήττα για την Ελλάδα»; Σ' αυτή τη χώρα που φυλακίζονται όσοι τολμούν να εκφράσουν άλλες απόψεις από αυτήν που θέλει να

συνέχεια στη σελ. 9

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ
15θήμερη εφημερίδα της ΟΑΚΚΕ
Υπεύθυνος σύμφωνα με το νόμο
Κώστας Λιακόπουλος
Χαλκοκονδύλη 35
5ος όροφος
Τ.Κ. 104 32 Αθήνα
Τηλ. 5241058
Ετήσια συνδρομή: 3.600
Εξαμηνιαία: 1.800

ΟΧΙ ΣΤΟ ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΜΟ ΤΩΝ ΓΗΠΕΔΩΝ

συνέχεια από τη σελ. 1

Ο Ολυμπιακός, αν και από την ιστορία των ιδιοκτητών ηγετών του ήταν σχεδόν πάντα η ομάδα του εφοπλιστικού κεφαλαίου, από την άποψη της βάσης των οπαδών του ήταν πάντα η λαϊκή ομάδα του περιφρονημένου εργατικού Πειραιά. Η κόκκινη φανέλα της είχε και έχει ακόμα αυτό το συμβολισμό, ενώ ο φανατισμός της κερκίδας έβλεπε στον Ολυμπιακό μια "ιδέα" και ένα "θύλο" ακριβώς επειδή αυτές ήταν οι λανθάνουσες ή και συνειδητές, μερικές φορές, ιδεολογικές εκδηλώσεις της ταξικής φύσης της μάζας των οπαδών του.

Από την άλλη μεριά, ο σοσιαλφασισμός προσπάθησε να αξιοποιήσει, δίχως όμως ακόμα να μπορέσει να ελέγξει, δύο άλλα αθλητικά συγκροτήματα που είχαν κοινό παρονομαστή το χρόνιο αίσθημα του αποκλεισμού της προσφυγιάς από την οικονομική και πολιτική ζωή, την περιφρόνησή τους από το κέντρο, αίσθημα όμως δεμένο με την επιβίωση του εθνικισμού μεγαλοϊδεάτικου τύπου. Αναφερόμαστε στους δύο δικεφάλους, της ΑΕΚ και του ΠΑΟΚ, που, εξαιτίας αυτού του διπλού τους χαρακτήρα, έγιναν τα τελευταία χρόνια τα φυσικά κέντρα της γηπεδικής φανατικής βίας.

Οι ρωσόδουλοι νομίζουμε ότι δεν μπόρεσαν να ελέγξουν ακόμα την ηγεσία των δύο ομάδων ακριβώς εξαιτίας του σοβινιστικού τους χαρακτήρα, όμως άντλησαν από αυτές την ατμόσφαιρα της βίας και τις ανάλογες συνήθειες που τα φανατικά τμήματα της εξέδρας τους με το έμπραχτο παράδειγμά τους προπαγάνδισαν σε όλα τα γήπεδα της χώρας. Πατώντας όμως πάνω σ' αυτό το έδαφος, οι ρωσόδουλοι κατάφεραν πρόσφατα να βάλουν πόδι στην ΑΕΚ μέσω του επίσημου επισκευαστή των ρώσικων πλοίων στο Πέραμα και στενό σύμμαχο του ψευτοΚΚΕ Καρρά. Τουλάχιστον για την ΑΕΚ δε θα ήταν καθόλου περιεργό οι τελευταίοι λούμπεν αστοί ηγέτες της Γιδόπουλος και Μελισσανίδης να δώσουν τώρα τη θέση τους σ' ένα παράσιτο σαν τον Καρρά.

Η ΕΣΩΤΕΡΙΚΗ ΑΘΛΗΤΙΚΗ ΚΡΙΣΗ ΤΟΥ ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΜΟΥ

Αλλά οι πράκτορες νέοι μεγαλοαστοί δεν μπορούν να προχωρήσουν εύκολα και να ελέγξουν τις ομάδες μέσα από τις απλές διαδικασίες της εξαγοράς των μετοχών των ΠΑΕ. Βλέπουμε ήδη πόσες δυσκολίες αντιμετωπίζει ο Καρράς στην προσπάθειά του να παραμερίσει το Μελισσανίδη.

Κυρίως όμως αυτή η προσπάθεια σκοντάφτει στις ίδιες τις εσωτερικές αντιφάσεις του σοσιαλφασισμού, που ανεβαίνει πάντα καταστρέφοντας τα εργαλεία του. Όπως ο σοσιαλφασισμός απομαζικοποιεί και παραλύει τα συνδικάτα που ελέγχει, οπότε όλο και δυσκολεύεται να τα χρησιμοποιήσει σαν πολιτικά εργαλεία, με ανάλογο τρόπο σπρώχνει στην καταστροφή τις αθλητικές ομάδες που καθοδηγεί. Γιατί φανατίζο-

ντας την εξέδρα ενάντια στους "εξωτερικούς" εχθρούς τη στρέφει θέλοντας και μη ενάντια και στους παίχτες, στην περίπτωση της ήττας και τους συνθλίβει γεμίζοντάς τους με άγχος. Επίσης ο φασισμός συμπεριφέρεται με πνεύμα καχυποψίας εγκαθιστώντας παντού τα "μάτια και τα αυτιά του" και φέρνοντας παντού τη διάσπαση και τις διακρίσεις. Τέλος, σαν παρασιτισμός επιδιώκει πάντα γρήγορα και θεαματικά αποτελέσματα και αρνείται να κάνει μια δουλειά υποδομής, γι' αυτό και αγοράζει και αλλάζει διαρκώς παίχτες και προπονητές και συγκρούεται με τους πάντες. Έτσι, όμως, ο σοσιαλφασισμός δυσκολεύεται όλο και περισσότερο να νικάει στα γήπεδα και να αντλεί από αυτές τις νίκες του την ιδεολογική του ισχύ μέσα στη φανατική του βάση. Έτσι υποχρεώνεται να διατηρεί και να επεκτείνει τις θέσεις του μέσω της βίας.

Η βία είναι η κατεξοχήν μέθοδος κυριαρχίας του σοσιαλμπερριαλισμού, όπως και κάθε φασισμού.

ΟΛΑ ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΗ ΒΙΑ

Η τέτοια βία πρέπει να είναι καθολική και δίχως φραγμούς. Πρέπει ακόμα να έχει πλατιά βάση και να είναι καλά τεκμηριωμένη ιδεολογικά.

Μόνο έτσι μπορεί να νικηθεί το παλιό καθεστώς μέσα στα γήπεδα, το καθεστώς του παλιού και συνήθως χρεωκοπημένου αστικού δημοκρατισμού, οι παλιές ηγετικές στα αθλητικά συγκροτήματα αστικές ομάδες και τα παλιά διοικητικά κρατικά και μισοκρατικά όργανα.

Για τον ελληνικό σοσιαλφασισμό η αθλητική ενσάρκωση αυτού του παλιού καθεστώτος, που πρέπει να νικηθεί, η αθλητική φανέλα αυτού του καθεστώτος είναι ο Παναθηναϊκός.

Ο Παναθηναϊκός είναι στη μορφή και το περιεχόμενο το κατεξοχήν "αθλητικό κόμμα" της αστικής τάξης. Ομάδα του κέντρου των κέντρων, δηλαδή της καταπιεστικής Αθήνας, αγαπημένης των εύπορων μικροαστικών στρωμάτων της πρωτεύουσας, με τη σχετική μετριότητα που του δίνει η αίσθηση της σχετικής ταξικής υπεροχής της βάσης του, ο Παναθηναϊκός συμβαίνει -λες και από αναγκαιότητα- εδώ και χρόνια να έχει σταθερά στην ηγεσία του τον πιο τυπικό -και ίσως τελευταίο- εκπρόσωπο του μεταπολεμικού μεγάλου βιομηχανικού κεφαλαίου, το συγκρότημα Βαρδινογιάννη.

Ο Βαρδινογιάννης, επειδή είχε την ιδιομορφία να έχει το ένα πόδι στον εφοπλισμό, δηλαδή στον κομπολοτισμό, και επειδή από τύχη επέζησε σαν πρόσωπο από τη βία της "17Ν", δηλαδή του στρατιωτικού αποσπάσματος της Ρωσίας, επέζησε και της Παπανδρεϊκής βιομηχανοκτόνας λαίλαπας και έφτιαξε ένα σύγχρονο αθλητικό συγκρότημα του βιομηχανικού κεφαλαίου, δηλαδή συγκρότημα που να έχει πίσω του επένδυση πάγιου κεφαλαίου, που σημαίνει υλική και τεχνική αθλητι-

κή υποδομή. Αυτό από τη φύση του είναι ισχυρό, και μάλιστα με μια ισχύ στρατηγικού και όχι περιστασιακού τύπου. Αυτή η δύναμη του κεφαλαίου που έχει λειτουργήσει στρατηγικά είναι που έχει κάνει τον Παναθηναϊκό, από τα πράγματα, ηγέτη ενός στρατοπέδου, που περιλαμβάνει και μικρότερες ομάδες, όπως ο ΟΦΗ, ο Απόλλωνας, ο Εθνικός και ο Αθηναϊκός.

Και είναι αυτή η δύναμη των πραγμάτων και του δίνει αναντίρρητα ισχυρότατες προσβάσεις και επιρροή μέσα στην ποδοσφαιρική διοίκηση, στη διαιτησία κτλ.

Πάνω σ' αυτή την αναντίρρητη ισχύ του Παναθηναϊκού πατάει ο σοσιαλφασισμός για να εξαπολύσει τον πόλεμό του ενάντια στο σημερινό αθλητικό, ιδιαίτερα το ποδοσφαιρικό, καθεστώς.

Η θεωρία του είναι δύο πράξεις: "Το χρήμα του Βαρδινογιάννη αγόρασε την ηγεσία της ΕΠΟ και τους διαιτητές. Βία λοιπόν στην πολυήμερη ΕΠΟ και τους διαιτητές". Αυτή είναι η θεωρία του Μελισσανίδη και του Καρρά για τον ξυλοδαρμό του Μπάκα. Αυτή είναι πάνω απ' όλα η θεωρία του Κόκκαλη, αυτή όλων των ρωσόδουλων δημοσιογράφων τύπου Στάη, αυτή είναι η πεποίθηση που έχει ριζώσει στις εξέδρες των "κόκκινων" και των "δικέφαλων", αυτή είναι που έρχεται γάντι στο λαϊκό αντικαπιταλισμό και τον ψευτοταξικισμό αντισημιτικού τύπου, που προπαγανδίζεται πολιτικά για δεκαετίες από το ψευτοΚΚΕ, αλλά και από το σοβινιστικό ΠΑΣΟΚ.

Πραγματικά, αφού το κεφάλαιο του Βαρδινογιάννη, το πιο προσωποποιημένο κεφάλαιο στη χώρα, αγόρασε τη διαιτησία, δηλαδή έχει εξασφαλίσει τη νίκη πριν οι ομάδες κατεβούν στο γήπεδο, ο "λαός" των καταπιεσμένων ομάδων έχει το δικαίωμα -και μάλιστα την υποχρέωση- να τιμωρήσει τους τιμωρούς των ομάδων αυτών. Μπορεί ακόμα και να τους σκοτώσει, για να φέρει την κάθαρση και τη δικαιοσύνη στο ποδόσφαιρο.

Αφού η κλίκα Κόκκαλη είναι επικεφαλής αυτό του στρατού των εκδικητών, είναι πολύ φυσικό που ο Κόκκαλης λέει: "Δε θέλουμε να αλλάξουμε τους φιλάθλους μας", ονομάζοντας φιλάθλους τις ελεγχόμενες από την κλίκα ομάδες καταστροφικών. Είναι επίσης φυσικό που ο Πόιλας, στέλεχος του ψευτοΚΚΕ και το δεξί του χέρι στον Ολυμπιακό, δηλώνει ότι «χρειάζεται μια "17"Ν των γηπέδων», για να τιμωρήσει τους Βαρδινογιάννηδες για τον αποκλεισμό του Ολυμπιακού στο Κύπελλο. Είναι επίσης αντικαπιταλιστικό το κάλεσμα του Μελισσανίδη μετά τον τελικό του Κυπέλλου, που δηλώνει «επικηρυγμένος» τους αρχηγούς της ΕΠΟ Τριβέλα και Ρεβελάκη, και είναι λαϊκή επαναστατική η δήλωση ότι «ο κόσμος της ΑΕΚ πήρε την κατάσταση στα χέρια του, επειδή λαμβάνονται μεροληπτικές αποφάσεις από αυτούς που διοικούν το ποδόσφαιρο».

Είναι, λοιπόν, φανερό ότι δεν έ-

χει κανένα νόημα η καταδίκη της βίας αν δε συνοδεύεται από την καταδίκη της θεωρητικής της πλατφόρμας, που συνοπτικά εκφράζεται από τα παραπάνω λόγια του Καρρά. Γιατί πάνω σ' αυτή την πλατφόρμα δουλεύει η πολιτική εξουσία με επικεφαλής το ρωσόφιλο Λιάνη, που εδώ και ενάμιση χρόνο στέκεται στο πλευρό του σοσιαλφασιστικού μετώπου και προσπαθεί να ελέγξει την ΕΠΟ και τη διαιτησία με κάθε λογής πραξικόπημα, όλα μέχρι στιγμής αποτυχημένα.

Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΣΥΓΚΡΟΥΣΗ ΕΙΝΑΙ Η ΣΥΓΚΡΟΥΣΗ ΡΩΣΟΔΟΥΛΩΝ-ΕΠΟ

Πραγματικά, το μεγάλο πρόβλημα του μετώπου είναι η ΕΠΟ. Το μέτωπο χρησιμοποιεί την ταύτιση ΕΠΟ-Παναθηναϊκού για να φτιάξει το αντιΕΠΟ μέτωπο της βάσης των φιλάθλων. Η αφηρημένη ΕΠΟ δεν μπορεί να γίνει αντικείμενο μίσους, αλλά η ΕΠΟ σαν εργαλείο του Παναθηναϊκού γίνεται αυτόματα μισητή.

Στην πραγματικότητα η ΕΠΟ είναι ο σκελετός και η πεμπτούσια του ελληνικού ποδοσφαιρικού καθεστώτος με ό,τι καθυστερημένο, αλλά και θετικό, έχει αυτό μέσα του.

Η ΕΠΟ είναι το ανώτατο διοικητικό όργανο του ελληνικού ποδοσφαιρικού εκλεγμένο μέσα από το απέραντο πλήθος των συλλόγων και των ενώσεων σε όλη την Ελλάδα, με διαδικασίες τυπικά δημοκρατικές.

Όσο είναι αναντίρρητη η κυριαρχία του τοπικισμού και του παραγοντισμού στη σύνθεση και τη λειτουργία της ΕΠΟ, αλλά και η επιρροή όλων των ισχυρών εξωαθλητικών παραγόντων, άλλο τόσο είναι σίγουρο ότι αυτό το πελώριο εύρος της βάσης της από την εξουδετέρωση χιλιάδων σκόρπιων επιδράσεων στη σύνθεσή της, αλλά και από την ιστορική αδράνεια του όγκου της, η ΕΠΟ δεν μπορεί να ελεγχθεί εξολοκλήρου και γρήγορα ούτε από ένα κόμμα, ούτε από μια ΠΑΕ, ούτε από ένα πολιτικό ή ποδοσφαιρικό μέτωπο. Όμως οι ρωσόδουλοι βιάζονται.

Γι' αυτό ο Λιάνης προσπάθησε να την εξουδετερώσει φτιάχνοντας ένα νόμο που ανέθετε το πρωτάθλημα στην ΕΠΑΕ, δηλαδή στην ένωση των ποδοσφαιρικών συγκροτημάτων, στην οποία κυριάρχησε εύκολα το μέτωπο Κόκκαλη με ΑΕΚ και ΠΑΟΚ, βάζοντας επικεφαλής της ΕΠΑΕ ένα χουντικό, διορισμένο στην ΕΠΟ επί διχτατορίας, το Δέδε.

Όμως η ΕΠΟ προσέφυγε στην UEFA και αυτή απαγόρευσε αυτή την κίνηση στο Λιάνη σαν κυβερνητική επέμβαση σε έναν εξωκυβερνητικό ποδοσφαιρικό θεσμό όπως η ΕΠΟ. Αν ο Λιάνης επέμενε, οι ελληνικές ομάδες θα έβγαιναν έξω από τα ευρωπαϊκά πρωταθλήματα.

Έτσι η ΕΠΟ κράτησε και έμειναν επικεφαλής της οι Τριβέλας και Ρεβελάκης, που γι' αυτό τους το αμάρτημα επικηρύσσονται τώρα από το σοσιαλφασισμό.

Οι σοσιαλφασιστές στηρίζουν τη διαφθορά της ΕΠΟ στη μερολη-

ψία της διαιτησίας. Όμως τους είναι αδύνατο να αποδείξουν μια σε βάρος τους συστηματική μεροληψία της διαιτησίας στην πράξη. Αυτό θα ήταν πολύ εύκολο πράγμα από την ώρα που ανακαλύφθηκε το βίντεο. Θα τους ήταν εύκολο να κάνουν μια συστηματική μελέτη των διαιτητικών μεροληψιών και να αξιοποιήσουν σ' αυτό όποιους έγκυρους και γενικά αναγνωρισμένους αθλητικογράφους, διαιτητές, παλιούς ποδοσφαιριστές και προπονητές υπάρχουν ακόμα σ' αυτή τη χώρα. Επίσης θα μπορούσαν να αξιοποιήσουν και τους ξένους και να προσφύγουν ακόμα και σε διεθνή ποδοσφαιρικά όργανα. Άλλωστε, ανεξάρτητα από αυτούς θα είχε δημιουργηθεί ένα τέτοιο ισχυρό ρεύμα καταγγελιών από έγκυρους γνώστες των ζητημάτων του ποδοσφαιρικού, που θα μπορούσαν πάνω τους να πατήσουν αυτοί οι αδικημένοι.

Αν αυτό το ρεύμα πολιτικής καταγγελίας της ποδοσφαιρικής αδικίας δεν έχει φτιαχτεί είναι γιατί οι ομάδες του μετώπου δεν έχουν αδικηθεί (εννοούμε πάντα αδικηθεί συστηματικά και όχι σε επιμέρους φάσεις). Και δεν έχουν αδικηθεί γιατί έχουν ισχύ, και μάλιστα την πιο αποδοτική ισχύ, για την πίεση της διαιτησίας. Αυτή είναι ο φανατισμός της εξέδρας. Εκείνοι που αδικούνται συστηματικά, και αυτό το αναγνωρίζουν όλοι οι έγκυροι αθλητικογράφοι, είναι οι μικροί του πρωταθλήματος, γιατί δεν έχουν ούτε οικονομική ισχύ, ούτε δίχτυα επιρροής στη διοίκηση του αθλητισμού, ούτε παντοδύναμες εξέδρες. Αλλά οι μικροί αδικούνται από όλους τους μεγάλους και όχι ειδικά από τον Παναθηναϊκό. Γι' αυτό το μέτωπο Κόκκαλη-Λιάνη δεν μπορεί ακόμα να τους συσπειρώσει, τουλάχιστον μαχητικά, ενάντια στην ΕΠΟ.

Στην πραγματικότητα το μαύρο μέτωπο είναι αδύνατο να τεκμηριώσει αυτό τον καιρίο για τη δράση του ισχυρισμό.

Έτσι στηρίζεται στη δοκιμασμένη μέθοδο της διάδοσης και του ψιθύρου χρησιμοποιώντας επίτηδες ένα έδαφος στο οποίο κάθε απόδειξη είναι σχεδόν αδύνατη, δηλαδή το έδαφος της δωροδοκίας. Πρέπει να γίνει δεχτό ότι οι διαιτητές λαδώνονται, όπως λαδώνεται και η διοίκηση της ΕΠΟ από το "μεγάλο κεφάλαιο".

Αλλά αυτό το "μεγάλο κεφάλαιο" πρέπει να είναι μόνο ο Βαρδινογιάννης. Πρέπει να είναι το βιομηχανικό κεφάλαιο και όχι το κεφάλαιο των κρατικών προμηθειών, που στηρίζεται αποκλειστικά στη δωροδοκία και το πολιτικό μέσο, όπως είναι η Ιντρακόμ, που έγινε παντοδύναμη σε μια δεκαετία, ούτε πρέπει να είναι ο εφοπλισμός ή το κεφάλαιο της νύχτας. Αυτός είναι ο εκλεκτικισμός του κάθε φασισμού και εδώ πάντα αυτός προδίδεται. Ο "λαϊκός" αντικαπιταλισμός του φασισμού σταματάει την κριτική του στο τμήμα εκείνο του κεφαλαίου το οποίο εκφράζει ή με το οποίο συμ-

συνέχεια στη σελ. 6

Ο ΤΣΑΡΙΣΜΟΣ ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΤΟΥ '21

ΚΡΙΤΙΚΗ ΣΤΑ ΑΡΘΡΑ ΤΟΥ ΛΥΣΑΝΔΡΟΥ ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ ΓΙΑ ΤΟ ΡΟΛΟ ΤΗΣ ΡΩΣΙΑΣ ΣΤΟ '21

Στη Νέα Ανατολή αρ. 229 είχαμε υποσχεθεί στους αναγνώστες μας μια σχετικά διεξοδική απάντηση στα άρθρα του φίλου και συνεργάτη Λύσανδρου Παπανικολάου για το 1821 και το Ανατολικό Ζήτημα. Την υπόσχεση αυτή τη δώσαμε όταν διαπιστώσαμε ριζική αντίθεση ανάμεσα στη δική μας αντίληψη για το παραπάνω ζήτημα και στην αντίληψη του Α. Π. Αυτό ισχύει συνοδικά για τη σειρά των 4 άρθρων του, αλλά κυρίως για το 3ο και το 4ο. Αν έχει μια ιδιαίτερη αξία η αντίκρουση απομέρους μας της αντίληψης που ενυπάρχει στα άρθρα αυτά, αυτό συμβαίνει γιατί, όπως γράψαμε στο φ. 229, «(στο ζήτημα του '21) βρίσκεται η ρίζα όλης της νεοελληνικής κακοδαιμονίας, και ταυτόχρονα το μεγάλο ιδεολογικό βαρίδι κάθε επαναστατικής πρωτοπορίας». Ακόμα γιατί «μας κατέπληξε η συγγένεια της σημερινής με την τοτινή σχέση Ελλάδας-Ρωσίας, και πιο πολύ η ομοιότητα της τοτινής με τη σημερινή ρώσικη διπλωματία».

Ας κάνουμε όμως μια καταρχήν τοποθέτηση, η οποία πιστεύουμε πως θα βοηθήσει να κατανοήσουν οι αναγνώστες μας την ουσία της διαφοράς μας με το Α. Π. στο ζήτημα της σχέσης του '21 με τη Ρωσία.

Ο συγγραφέας πιστεύει χοντρικά ότι το '21 ήταν μια πραγματική επανάσταση που ξέσπασε παρά και ενάντια στις προσπάθειες της Ρωσίας να την αποτρέψει, με λίγα λόγια ότι η Ρωσία χτύπησε «από τα έξω» ένα γενικά θετικό '21.

Η δική μας θέση είναι ότι το '21 ήταν μια αντιδραστική εξέγερση που οργανώθηκε και καθοδηγήθηκε, σε γενικές γραμμές, από τη Ρωσία και υπηρέτησε τα δικά της διεθνή και τοπικά σχέδια. Η συμφωνία μας με το συγγραφέα βρίσκεται στο ότι η Ρωσία ήταν η κύρια αντιδραστική δύναμη της εποχής και ότι οι φιλορώσικες δυνάμεις στην Ελλάδα ήταν οι δεξιότερες κοινωνικές δυνάμεις της εποχής του '21.

Όμως το σπουδαίο ζήτημα για τότε και για σήμερα, το σπουδαιότερο ζήτημα για τον ελληνικό λαό τότε και σήμερα είναι πώς δρα στο ελληνικό πολιτικό ζετύλιγμα η Ρωσία σαν αντιδραστική δύναμη: Δρα εξωτερικά ή εσωτερικά, δρα εξωτερικά ενάντια στο έθνος ή δρα εσωτερικά ενάντια σ' αυτό;

Εμείς λέμε ότι το '21 η Ρωσία έδρασε κύρια εσωτερικά ενάντια στο έθνος, και μάλιστα οργανώνοντας η ίδια την πλασματική εθνική του στρατηγική και την πλασματική εθνική του απελευθέρωση. Το πρόβλημα με τη Ρωσία ήταν τότε και είναι και σήμερα ότι εμφανίζεται σαν να ταυτίζεται με το ελληνικό έθνος, ενώ όταν στρέφεται ανοιχτά ενάντια στο έθνος είναι μόνο για να καλυφθεί, μόνο υποκριτικά, για να διεκπεραιώσει την αντιτουρκική και αντιδυτική στρατηγική της δίχως να ανησυχήσει τους ανταγωνιστές της.

Όταν γίνεται αυτή η ταύτιση τότε το ελληνικό έθνος αποχτά αντιδραστικά χαρακτηριστικά, ότι η ρωσόδουλη «εθνική» του στρατηγική γίνεται στην πραγματικότητα μια αντεθνική, μια ενάντια στα πραγματικά συμφέροντα της Ελλάδας στρατηγική. Μια τέτοια

ταύτιση σημαίνει ότι η Ρωσία γίνεται υπονομευτής και, κυρίως, διαφθορέας της Ελλάδας.

Η Ρωσία ήταν διαφθορέας της Ελλάδας το '21. Το '21 ήταν κάρτα για την Ελλάδα. Η σημερινή ελληνική αντιτουρκική στρατηγική είναι ακόμα μεγαλύτερη κάρτα.

Αυτές είναι οι συνέπειες του ερωτήματος αν η Ρωσία χτυπούσε από τα έξω ή από τα μέσα το '21.

Ο πυρήνας του λάθους

Η βασική αντίφαση των 4 άρθρων βρίσκεται, από τη μια, στη γενικά σωστή τοποθέτησή τους για το Ανατολικό Ζήτημα και την επιθετική θέση και συμπεριφορά της Ρωσίας πάνω σ' αυτό και, από την άλλη, στο λαθεμένο τρόπο εξειδίκευσης του γενικού αυτού ζητήματος στο συγκεκριμένο θέμα της ελληνικής εξέγερσης του 1821 στη Μολδοβλαχία και την Ελλάδα.

Ενώ δηλαδή σωστά χαρακτηρίζεται η ρώσικη πολιτική στο ανατολικό ζήτημα ως πολιτική «αχαλίνωτου επεκτατισμού», ενώ σωστά διαπιστώνεται ότι «η κάθοδος του ρωσικού κολοσσού στο Αιγαίο προϋπόθετε τη διάλυση της Τουρκίας» και ταιριάρει ταυτόχρονα χαρακτηρισμός του Ένγκελς για τη Ρωσία ως «κατακτητικό έθνος» και χωρίο του Μαρξ για το πόσο παραδοσιακή ήταν η αντιτουρκική πολιτική της Ρωσίας, ενώ σωστά, τέλος, χαρακτηρίζεται η τσαρική Ρωσία ως σοβαρότερη κι από τον παλιότερο τουρκικό κίνδυνο απειλή για όλη την ευρωπαϊκή εξέλιξη (όλα αυτά στο φύλλο αρ. 227), ωστόσο, όταν έρχεται η στιγμή να ιδωθεί η συγκεκριμένη περίπτωση και η συνέπεια αυτής της γραμμής στο ζήτημα του '21, η επιθετικότητα της Ρωσίας χάνεται από τον ορίζοντα των 4 άρθρων: Η Ρωσία τώρα παρουσιάζεται ως αγόμνη και φερόμενη από τη Δύση (ενώ ο μαρξισμός υποστηρίζει το ακριβώς αντίθετο), ως αδύναμη να επιβάλει τη θέλησή της στην ψυχορραγούσα Τουρκία και στο εσωτερικό της Ελλάδας, οι έλληνες πράκτορες της θεωρούνται, μπροστά στους αγγλόφιλους και τους γαλλόφιλους Έλληνες, περίπου ανύπαρκτοι και αδύναμοι να προωθήσουν την πολιτική της, ο τσάρος Αλέξανδρος και ο Καποδίστριας εμφανίζονται εραστής της νομιμότητας της Ιερής Συμμαχίας και σχεδόν οπαδοί της θεωρίας του status quo, θεωρίας που αυτομάτως παρέπεμπε σε διατήρηση της οθωμανικής αυτοκρατορίας και όχι σε διάλυσή της, όπως ήθελε η Ρωσία: «Προς Θεού, όχι σύγκρουση με τη Δύση. Δεν κάνουμε τίποτα αν δεν τη ρωτήσουμε πρώτα», εμφανίζεται να πιστεύει ο τσάρος στην Αυτοβιογραφία του Καποδίστρια.

Και εμείς αναρωτιόμαστε: Είναι δυνατόν να δίνει εμπιστοσύνη στα λόγια αυτά τής, κατά το μαρξισμό, διπρόσωπης ρωσικής διπλωματίας κάποιος που ίσα-ίσα μεταχειρίζεται το μαρξισμό ως σταθερό σημείο αναφοράς; Είναι δυνατόν να υποστηρίζεται ότι η τσαρική Ρωσία δεν ήθελε πλήρη ανεξαρτησία της Ελλάδας από την Τουρκία (εννοείται απ' αυτήν μόνο και όχι, φυσικά, από τη Ρωσία), αλλά μόνο ένα ημιανεξάρτητο κράτος υποτελές ουσιαστικά στο σουλτάνο; Τελικά, η Ρωσία δούλευε για την Τουρκία

ή για τον εαυτό της; Τελικά, η ρώσικη πολιτική στο '21 σερόταν πίσω από την αγγλική (που, στην αρχή τουλάχιστον, ήθελε διατήρηση του status quo -και, αντικειμενικά, αυτό τη συνέφερε απέναντι στη ρώσικη επιθετικότητα), ή το αντίθετο; Τελικά, τόσο από την άποψη του πανευρωπαϊκού συσχετισμού δυνάμεων στην Ευρώπη όσο και από την εσωτερική της πλευρά, η εξέγερση του '21 ήταν ένα θετικό για την ευρωπαϊκή επανάσταση γεγονός ή το αντίθετο; Συνεισέφερε δηλαδή στο αδυνάτισμα ή στην ισχυροποίηση του πιο αντιδραστικού-αντεπαναστατικού παράγοντα, του προπύργιου της ευρωπαϊκής αντίδρασης, της Ρωσίας;

Η τσαρική πολιτική από τον ίδιο τον επιθετικό της χαρακτήρα ήταν υποχρεωμένη να βγαίνει με δύο πρόσωπα: το ψεύτικο και το αληθινό. Εξωτερικά φιλοδυτικό-μισοκακόμοιρο, εσωτερικά επιθετικό-πανίσχυρο. Κι αυτό γιατί, αν έκανε ανοιχτά επιθετική πολιτική, τότε το μόνο που θα κατάφερνε θα ήταν να υποψιαστεί η Δύση τους πραγματικούς της σκοπούς και να συμπήξει μέτωπο με τα θύματα της Ρωσίας και πρώτ' απ' όλα με το «μεγάλο ασθενή», την Τουρκία. Και τότε πάει περίπατο όλη η ανατολική πολιτική της Ρωσίας. Εκτός απ' αυτό, αν η Δύση πίστευε ότι η Ρωσία ήταν πολιτικά και στρατιωτικά «νεκρή», τότε θα έρχονταν στην επιφάνεια οι ενδοδυτικές αντιθέσεις, και έτσι θα δινόταν στη Ρωσία η ευκαιρία να τις εκμεταλλευθεί και να «παίξει» μ' αυτές. Επομένως, αυτή τη διπροσωπία έπρεπε να επιδείξει και στην εξέγερση του '21: Εξωτερικά να φαίνεται ότι δεν την επιδιώκει και προσπαθεί μάλιστα να την αποτρέψει, αλλά εσωτερικά να αποτελεί τον κρυφό και συναμοτικό καθοδηγητή της μέσω των ανθρώπων της στη Φιλική Εταιρεία, με τελικό στόχο την πλήρη ανεξαρτησία από την Τουρκία ενώ κατά τα άλλα ρωσόδουλο κράτος. Πρόκειται για μια κατ' επίφαση ανεξαρτησία, αφού στην ουσία σήμαινε υποδούλωση στη Ρωσία (κάτι που συντελέστηκε επί Καποδίστρια ως κυβερνήτη). Η συνωμοσία και η διπροσωπία, λοιπόν, αναδεικνύεται σε καθοριστικό παράγοντα επιτυχίας της ρώσικης πολιτικής. Άλλωστε, το ίδιο δεν κάνει σήμερα όταν καμώνεται τη φιλοδυτική;

Πριν προχωρήσουμε στα συγκεκριμένα ζητήματα που θέτει ο Α. Π., είμαστε υποχρεωμένοι να πάρουμε θέση σ' ένα θέμα, στο οποίο ο συγγραφέας δε φαίνεται να δίνει βαρύτητα, ενώ αυτό είναι που ανατρέπει το κέντρο της συλλογιστικής του.

Ποιος είχε το πάνω χέρι στο Ανατολικό Ζήτημα;

Η απάντηση που δίνει κανείς στο παραπάνω ζήτημα, ποιος δηλαδή είχε το πάνω χέρι στο Ανατολικό Ζήτημα, είναι κεφαλαϊδούς σημασίας, γιατί είναι τελείως διαφορετικό να υποστηριχτεί ότι κυριαρχούσε η εξωτερική πολιτική της Δύσης και τελείως διαφορετικό ότι κυριαρχούσε η εξωτερική πολιτική της Ρωσίας. Ακόμα πιο σημαντικό είναι να ξεδιαλύνει κανείς αν οι πράξεις και οι παραλείψεις

της μιας ή της άλλης πολιτικής βωθήσαν ή έβλαψαν τον αντίπαλο. Όπως είπαμε και πιο πάνω, ποιος τελικά έσερνε από τη μύτη τον άλλο στο ζήτημα αυτό; Η Δύση (και κυρίως η Αγγλία) τη Ρωσία ή η Ρωσία τη Δύση; Γιατί, αν ισχύει το δεύτερο, τότε είναι εξωπραγματικό να υποστηρίξει κανείς ότι αυτό που συνέβαινε γενικά στην Ευρώπη δε συνέβη ειδικά στην περίπτωση της ελληνικής εξέγερσης, εκτός κι αν πιστεύει κανείς ότι εδώ πρόκειται για φωτεινή εξαίρεση. Το ερώτημα είναι: Η πρακτική της Δύσης ήταν υπέρ της διατήρησης της οθωμανικής αυτοκρατορίας ή μήπως ευνοούσε, αντικειμενικά έστω, τα διαμελιστικά σχέδια της Ρωσίας;

Εδώ ο μαρξισμός είναι καταπέλτης. Γράφει ο Μαρξ στη New York Daily Tribune στις 4/10/1853: «Οι Δυτικές Δυνάμεις στην αρχή ενθαρρύνουν το σουλτάνο ν' αντιταχθεί στον τσάρο, του οποίου τις υπερβάσεις φοβούνται, για να τον εξαναγκάσουν στο τέλος να υποχωρήσει, φοβούμενες ένα γενικό πόλεμο, που θα οδηγούσε σε γενική επανάσταση (...) Ποιος θα δικάσει τους τέσσερις προδότες; (σ: Πρόκειται για τους άγγλους υπουργούς Εξωτερικών και πρωθυπουργούς Aberdeen, Clarendon, Palmerston και Russel) Το Κοινοβούλιο. Ποιος αποτελεί το Κοινοβούλιο; Οι εκπρόσωποι των χρηματιστών, των εκατομμυριούχων και των αριστοκρατών. Και ποια εξωτερική πολιτική εκπροσωπούν αυτοί οι εκπρόσωποι; Εκείνη του «ειρήνη παντού και πάντα». Και ποιος εκτελεί τις ιδέες τους σε θέματα εξωτερικής πολιτικής; Ακριβώς οι τέσσερις εκείνοι, που κατά την αντίληψη της απλοϊκής Morning Advertiser θα έπρεπε να καταδικαστούν ως προδότες. Ένα πράγμα θα έπρεπε να γίνει ξεκάθαρο, ότι δηλ. οι αετονύχιδες του χρηματιστηρίου κι οι ειρηνοκάπηλοι αστοί, που εκπροσωπούνται στην κυβέρνηση από την ολιγαρχία, παραδίνουν την Ευρώπη στη Ρωσία κι ότι εμείς, για ν' αντισταθούμε στις υπερβάσεις του τσάρου, πρέπει προπαντός ν' ανατρέψουμε την αισχρή βασιλεία αυτών των χαμερπών, δουλοπρεπών και αχρείων προσκυνητών του χρυσού μόσχου» (σελ. 201, 206 -σσ: όλες τις παραπομπές στα κείμενα των Μαρξ-Ένγκελς τις έχουμε αντλήσει από το βιβλίο Η Ελλάδα, η Τουρκία και το Ανατολικό Ζήτημα, εκδ. «Γνώση», 1985).

Και αλλού: «Ολόκληρη η αγγλική διπλωματία των ετών 1830-1854 ανάγεται, λοιπόν, σε μια και μόνη αρχή: ν' αποφύγει με κάθε αντίτιμο τον πόλεμο με τη Ρωσία. Σ' αυτό οφείλονται οι συνεχείς παραχωρήσεις, που έγιναν προς την πλευρά της Ρωσίας στην Τουρκία, στην Περσία, στο Αφγανιστάν, στη Δανία, σε κάθε σημείο της γης εδώ και 24 χρόνια» (σελ. 374). Και ο Ένγκελς: «Σ' όλα τα ουσιώδη σημεία η Ρωσία πέτυχε, τον ένα μετά τον άλλο, τους σκοπούς της, χάρη στην άγνοια, αδράνεια και συνεχή ασυνέπεια και δειλία των Δυτικών κυβερνήσεων. Από τη ναυμαχία του Ναβαρίνου ίσαμε τη σημερινή ανατολική κρίση, η δράση των δυτικών Δυνάμεων ή εξουδετερώθηκε από προστριβές ανάμεσά τους

ή εξυπνέτησε μονάχα τα ρωσικά συμφέροντα» (σελ. 114).

Ο χαρακτήρας της Φιλικής Εταιρείας

Είναι γνωστό ότι την ελληνική εξέγερση τόσο στη Μολδοβλαχία όσο και στην Ελλάδα την προετοίμασε η Φιλική Εταιρεία. Μπαίνει λοιπόν το ερώτημα: Ποιος ήταν ακριβώς ο προσανατολισμός της Φιλικής; Κατά το Α. Π., «είχε επωαστεί σε ρωσικό έδαφος κάτω από τη φτερούγα του τσάρου» (φ. 228). Γράφει ακόμα πως, σύμφωνα με το Μαρξ, «οι εμπορεύσιμοι και διανοούμενοι αστοί, που δημιούργησαν τη Φιλική Εταιρεία, ενεργούσαν απλούςτα σαν «ασυνείδητοι πράκτορες της αυλής της Πετρούπολης»».

Ας δούμε όμως τα ίδια τα λόγια του Μαρξ: «Ο σύνδεσμος της Φιλικής Εταιρείας. Απελευθέρωση των Ελλήνων με κοινή δράση του σλαβικού και του ελληνικού πληθυσμού. Η Ρωσία έχει μέσα το χεράκι της. Οι ηγέτες ονόμαζαν την καθοδηγήτρια δύναμη αρχή (η ψυχή του συνδέσμου). Οι ηγέτες μυστικοί. Οι προσήλυτοι όλων των χωρών ασυνείδητοι πράκτορες της αυλής της Πετρούπολης. Η Ρωσία -μετά την άνδρωση του συνδέσμου- κρατούσε όλα του τα νήματα και κινούσε όλα του τα ελατήρια, τοποθετημένη στο κέντρο των ενεργειών, πίσω από διακριτικούς πράκτορες, αρκετά κρυμμένη για ν' αποκρημάσει σε περίπτωση αποτυχίας κι αρκετά στρατευμένη για να κερδίσει από την επιτυχία. Μπορούσε να διακηδυνώσει μερικά κεφάλια σαν πειραματικά μπαλόνια (...) Στις διασκέψεις η αρχή σύντομα αντικαταστάθηκε από την αναφορά στον τσάρο. Για την πλειοψηφία των προσηλύτων αυτό σήμαινε πρόσθετες ελπίδες» (σελ. 414). Όπως μπορεί να δει κανείς, ο Μαρξ χαρακτηρίζει «ασυνείδητους πράκτορες» όχι αυτούς που δημιούργησαν τη Φιλική, όπως λέει ο Α. Π., αλλά τους «προσήλυτους όλων των χωρών», αυτούς δηλ. που αργότερα έγιναν απλά μέλη. Ότι έτσι είναι φαίνεται κι από το ότι παρακάτω μιλάει για «διακριτικούς πράκτορες»: Δεν μπορεί οι «ασυνείδητοι πράκτορες» να είναι ταυτόχρονα και «διακριτικοί». Άλλωστε ο Μαρξ είναι σαφής όταν λέει ότι «η Ρωσία είναι τοποθετημένη στο κέντρο των ενεργειών».

Πέρα όμως απ' αυτά, ο Μαρξ προσθέτει: «Ο Αλέξανδρος Α' δεν ήταν ο μυστικός ηγέτης της Φιλικής Εταιρείας. Αυτός δεν έστειλε τον Υψηλάντη στη Βλαχία ως «Αρχηγό του Ιερού Λόχου» κι αυτός δεν πρόδωσε το ίδιον αυτό Λόχο διαμέσου του Υψηλάντη και δεν έβαλε να δολοφονήσουν τον Βλαδιμίρεσκου, το Βλάχο επαναστάτη ηγέτη;» (σελ. 422).

Ακόμη, στο φύλλο αρ. 228 γίνεται λόγος για δύο βασικές γραμμές μέσα στη Φιλική: αυτή των «μετριοπαθών ρωσόφιλων», οι οποίοι υποστηρίζεται ότι ήθελαν στην ηγεσία της Φιλικής τους Υψηλάντες, και αυτή των «φαντικών ρωσόφιλων», οι οποίοι ήθελαν τον Καποδίστρια. Η αναφορά σ' αυτές τις τάσεις μπορεί να έχει αξία μό-

συνέχεια στη σελ. 7

ΠΕΝΗΝΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΑΠΟ ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΠΟΛΕΜΟ

ΝΕΟΙ ΦΑΣΙΣΜΟΙ ΕΤΟΙΜΑΖΟΥΝ ΤΟΝ ΤΡΙΤΟ

ΟΧΙ ΣΤΗ ΔΙΑΣΤΡΕΒΛΩΣΗ ΚΑΙ "ΚΑΤΑΨΥΞΗ" ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Πενήντα χρόνια μετά το Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο διανύουμε τον πρόλογο του Τρίτου.

Ασφαλώς δεν είναι καθόλου τυχαίο ότι το μεγάλο θόρυβο για το θρίαμβο της ειρήνης που αποτελεί η λήξη του προηγούμενου πολέμου τον κάνει με μια στρατιωτική παρέλαση έξι ωρών η δύναμη που έχει ξεκινήσει τον Τρίτο.

Αυτό ασφαλώς δεν είναι το πρώτο και μοναδικό ειρυνικό παιχνίδι που παίζει η Ιστορία. Στην πραγματικότητα πρόκειται για κάτι το ολόκληρο φυσικό, επειδή συμβαίνει πάντα αυτός που ετοιμάζει τον πόλεμο να είναι υποχρεωμένος να φωνάζει "ειρήνη" και επειδή συχνά το θύμα ενός προηγούμενου πολέμου είναι θύτης στον επόμενο.

Όσο είναι αλήθεια ότι η Ρωσία ήταν ο μεγάλος κυματοθραύστης του παγκόσμιου φασισμού στα μέσα του αιώνα μας, άλλο τόσο είναι αλήθεια ότι τώρα αυτός ο κυματοθραύστης χρησιμοποιεί αυτή την παλιά του ιδιότητα σαν άλλοθι για να κρύψει τις σφαγές που διαπράττει σήμερα σ' αυτό που ο ίδιος ονομάζει "εγγύς εξωτερικό". Με την περεστρόικα η Ρωσία άρχισε τη μεγάλη της πολεμική επίθεση για την παγκόσμια ηγεμονία καταβροχθίζοντας πρώτα την πρώην ΕΣΣΔ και τοποθετώντας το ματοβαμμένο της βραχίονα, "την ορθόδοξη" Σερβία, σαν προχωρημένο φυλάκιο στην περιφέρεια της Κεντρικής Ευρώπης. Ήδη στα Βαλκάνια έχουν περάσει, στην κύρια πλευρά τους, στο δικό τους επιθετικό στρατόπεδο.

Η ΔΙΑΣΤΡΕΒΛΩΣΗ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΤΟΥ Β' ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ

Οι ιστορικοί του σοσιαλμπερλισμού προσπαθούν να "δουλέψουν" το δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο με τέτοιο τρόπο, ώστε οι λαοί να βγάζουν γι' αυτόν τα συμπεράσματα και την πολιτική και ιδεολογικά ατιμώσιμα που χρειάζεται σήμερα η ρώσικη διπλωματία. Το αληθινό τέχνασμα του σοσιαλμπερλισμού είναι, αφού διαστρεβλώσει εκείνη την εποχή, να την παγώσει και να τη μεταφέρει σε σημερινή κρύβοντας τις πελώριες κοινωνικοπολιτικές ανατροπές που έγιναν μέσα σ' αυτά τα 50 χρόνια.

Η ιστορική τους διαστρέβλωση κατ' αρχήν είναι η εξής: Ισχυρίζονται πως ο ουσιαστικός παράγοντας της νίκης, δηλαδή ο απελευθερωτής των λαών από το φασιστικό Άξονα, ήταν η Ρωσία και όλοι οι άλλοι -κράτη, έθνη και λαοί- έπαιξαν απλά ένα βοηθητικό ρόλο στον απελευθερωτή, στον οποίο σήμερα η ανθρωπότητα χρωστέει τα πάντα. Ακόμα περισσότερο, επιχειρούν να δείξουν ότι στην πραγματικότητα ολόκληρη η σημερινή Δύση ήταν στο βάθος σύμμαχος της χιτλερικής Γερμανίας.

Αυτό είναι το ψέμα του νέου δήθεν απελευθερωτή φασισμού. Ο μεγάλος Στάλιν δεν έπαυε να επαναλαμβάνει σε όλη τη διάρκεια του β' παγκοσμίου πολέμου ότι η

νίκη σε βάρος του Άξονα ήταν νίκη του παγκόσμιου αντιφασιστικού μετώπου, δηλαδή των λαών, των εθνών και των κρατών που πολέμησαν το φασιστικό άξονα σε όλα τα μέρη της γης. Ακόμα περισσότερο, ο Στάλιν επέμνε ως το τέλος και ήταν αφάνταστα συνεπής στη διακήρυξή του ότι την κύρια δύναμη αυτού του μετώπου αποτελούσε η αγγλοαμερικανοσοβιετική συμμαχία, όπως την έλεγε. Ο Στάλιν πολέμησε πάντα τους ανοιχτούς και κρυφούς τροτσικιστές, που είτε καταδίκαιζαν ανοικτά την κόκκινη ΕΣΣΔ και το Στάλιν γι' αυτό το λαμπρό μέτωπο που πραγματοποίησε, είτε προσπαθούσαν διαρκώς να εμφανίσουν τους αγγλοαμερικάνους σαν υπονομευτές αυτού του μετώπου, που στο μυαλό τους δεν είχαν τίποτα άλλο παρά να βοηθήσουν το Χίτλερ να καταβροχθίσει τη Σοβιετική Ένωση. Μ' αυτό τον τρόπο έγραψαν την ιστορία του β' παγκόσμιου οι ρεβιζιονιστές ιστορικοί μετά το θάνατο του Στάλιν.

Όμως ακόμα και μια στοιχειώδης ανάγνωση αυτού του πολέμου κάνει στον καθένα φανερό ότι καμιά Σοβιετική Ένωση, ακόμα και με όλο το πάθος του λαού της, δε θα μπορούσε να αντέξει σε μια συνδυασμένη γερμανο-γιαπωνέζικη επίθεση, αν οι Εγγλέζοι δεν πολεμούσαν τους Χιτλερικούς και δεν απασχολούσαν τόσες γερμανικές μεραρχίες στη Βόρεια Αφρική και, κυρίως αν δεν κράταγαν λυσσασμένα το ίδιο τους το νησί σα μόνιμη στρατιωτική απειλή και βάση της μεγάλης αντεπίθεσης από το Βορρά και τα Δυτικά ενάντια στη Γερμανία.

Είναι επίσης αμφίβολο αν θα μπορούσε να κρατήσει η ΕΣΣΔ σε μια ταυτόχρονη επίθεση των γιαπωνέζων από τα ανατολικά, αν οι ΗΠΑ δεν απασχολούσαν ολάκερη σχεδόν τη δύναμη του γιαπωνέζικου ναυτικού και της αεροπορίας στη μεγαλειώδη μάχη του Ειρηνικού. Είναι ακόμα ανατρεπτικό ότι η Σοβιετική Ένωση θα μάτωνε για πολύ ακόμα αν οι ΗΠΑ δεν την εφοδίαζαν σε τεράστια κλίμακα με τα πιο σύγχρονα όπλα σε όλη τη διάρκεια του πολέμου. Γι' αυτό, αντίθετα με τους παλιούς αντισταλινικούς και τους νεοτροτσικιστές ψευδοσταλινικούς, ο Στάλιν δε δίστασε να κάθεται και να φωτογραφίζεται αγέρωχος ανάμεσα στους Τσάρτσιλ και Ρούσβελτ στις Γιάλτες και τις Τεχεράνες.

Δεν είναι ότι ο Στάλιν διάλεξε τότε να γίνει δεξιάς οπορτουνιστής και να καμαρώνει με τους ιμπεριαλιστές, αλλά το αντίθετο: οι ιμπεριαλιστές υποχρεώθηκαν τότε να συμμαχήσουν με το ρώσικο και το παγκόσμιο προλεταριάτο ενάντια σε ένα "σάρκα από τη σάρκα τους" καθεστώς, ένα καθεστώς όμως που απείλησε τελικά και την ίδια τη δική τους ύπαρξη.

Αν υπάρχει κάτι που αξίζει να μας μείνει από την άποψη της στρατηγικής της επανάστασης εί-

να πόσο δικαιώνεται με το β' παγκόσμιο πόλεμο η λενινιστική θέση για την ακραία όξυνση των ενδοϊμπεριαλιστικών αντιθέσεων την εποχή του ιμπεριαλισμού, μια όξυνση που στην περίπτωση του φασισμού του Άξονα έφτασε στον κανιβαλισμό. Αντίθετα με τους πολέμους μέχρι και τον α' παγκόσμιο, εδώ, στο β' παγκόσμιο, η πάλη δεν ήταν απλά για ένα ξαναμοίρασμα της ιμπεριαλιστικής περιφέρειας, αλλά για το μοίρασμα των ιδίων των ιμπεριαλιστικών μητροπόλεων. Αυτή ακριβώς η όξυνση των αντιθέσεων έδωσε τη δυνατότητα στο ρώσικο προλεταριάτο να συμμαχήσει με τους Άγγλους και Αμερικάνους ιμπεριαλιστές ενάντια στον κοινό και κύριο εχθρό μέσα στους κόλπους του ιμπεριαλισμού.

Έτσι ένα τμήμα του ιμπεριαλισμού έγινε άμεση εφεδρεία της παγκόσμιας προλεταριακής επανάστασης.

Χάρη σ' αυτή την εφεδρεία έγινε μετά τον πόλεμο κόκκινη και η Κίνα, χάρη σ' αυτήν κοκκίνησε όλη η ανατολική Ευρώπη. Όλες αυτές οι αλλαγές έγιναν χάρη στη στρατηγική του παγκόσμιου αντιφασιστικού μετώπου και, ασφαλώς, καθόλου χάρη μόνο (ή χάρη κυρίως) στο ρώσικο λαό. Οι ιστορικοί του σοσιαλμπερλισμού προσπαθούν να πιαστούν από το γεγονός ότι η Ρωσία έδωσε τους περισσότερους νεκρούς στο β' παγκόσμιο πόλεμο. Πράγματι, η Ρωσία έδωσε 20 εκ. νεκρούς. Αλλά το σύνολο των νεκρών του πολέμου ήταν 50 εκ., εκ των οποίων τα 15 ήταν Γερμανοί και Γιαπωνέζοι. Μένουν άλλα 15 εκατομμύρια που ήταν θύματα του Άξονα σε όλα τα άλλα μέτωπα.

Μα πέρα από τους Αγγλοαμερικάνους νεκρούς, που ήταν μερικά εκατομμύρια, υπήρχαν εκατομμύρια νεκροί από τους αντιφασιστές λαούς σε ολάκερο τον πλανήτη.

Ούτε η αγγλοαμερικανοσοβιετική συμμαχία θα μπορούσε να έχει νικήσει δίχως τα ευρωπαϊκά αντάρτικα, με έξοχα ανάμεσά τους το γιουγκοσλαβικό, το γαλλικό, το ελληνικό, το νορβηγέζικο, που καθυστέρησαν τόσες δυνάμεις στο δυτικό μέτωπο, ούτε θα 'χαν πέσει οι Γιαπωνέζοι στο τέλμα της κινέζικης και βιετναμέζικης αντίστασης, ούτε θα μάτωνε ο Άξονας παντού από Καναδούς, Αυστραλούς και Νεοζηλανδούς στρατιώτες, ούτε θα υπήρχαν παντού στον κόσμο χώρες, λαοί και κυβερνήσεις που θα χρησίμευαν σαν μετόπιστρα για έμφυχο υλικό και πρώτες ύλες στους στρατούς και τους πληθυσμούς της πρώτης γραμμής της αντιπαράθεσης.

Η αλήθεια για το ρόλο της ΕΣΣΔ σ' αυτό το μεγάλο πόλεμο είναι ότι η κόκκινη ΕΣΣΔ ήταν η μαζική και ατσάλινη πρωτοπορία του παγκόσμιου αντιφασιστικού μετώπου. Αυτή ήταν η αθάνατη συνεισφορά του σοβιετικού και του ρώσικου προλεταριάτου, που, σαν τέτοιο, δεν υπήρξε ποτέ αλα-

ζονικό. Αυτή η συνεισφορά ήταν ο καθοριστικός παράγοντας όχι τόσο για τη νίκη, όσο για τη γρήγορη και τόσο ευνοϊκή για τα επαναστατικά κινήματα νίκη του αντιφασιστικού μετώπου. Γιατί κανείς φασισμός δεν μπορεί ποτέ να νικήσει, είτε θα υπάρξει είτε δε θα υπάρξει στο δρόμο του ένα προλεταριακό κράτος. Γιατί για κάθε επιθετικό μέχρι παραφροσύνης ιμπεριαλισμό ισχύει η διαπίστωση του Μάο Τσε Τουνγκ ότι, όσο περισσότερο εύρος απλώνει τα χέρια του, τόσο περισσότερο βρίσκεται εκτεθειμένος στα χτυπήματα των λαών.

Απαντήσαμε ως εδώ στη βασική ιστορική διαστρέβλωση του σοσιαλμπερλισμού.

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ

ΚΑΤΑΨΥΞΗ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Τώρα πρέπει να απαντήσουμε στο τέχνασμα της κατάψυξης της Ιστορίας.

Οι Ρώσοι νέοι Χίτλερ ετοιμάζουν τον πόλεμό τους λέγοντας: Όπως τότε, έτσι και τώρα κύριος εχθρός του άμοιρου ρώσικου έθνους και της ανατολικής Ευρώπης είναι οι Γερμανοί. Όπως τότε, έτσι και σήμερα δυτικοί ιμπεριαλιστές βοηθάνε και δυναμώνουν τη Γερμανία να εξαπολύσει έναν τρίτο παγκόσμιο πόλεμο. Όπως τότε, έτσι και σήμερα η Ρωσία θα σώσει την ανθρωπότητα προλαβαίνοντας τους Γερμανούς και τους συμμάχους τους.

Βέβαια, αυτή η θεωρία είναι επαρκής για το ευρωπαϊκό μέτωπο, αλλά χρειάζεται να συμπληρωθεί για το ασιατικό, όπου οι Ρώσοι μαζί με τους Κινέζους σοσιαλμπερλιστές έχουν "παγώσει" την Ιαπωνία αφήνοντάς την αυτοκρατορική-φασιστική και προετοιμάζον ενάντια της την ιστορική αντεκδίκηση για τα εγκλήματα της στο β' παγκόσμιο.

Αυτή η μέθοδος "διαστρέβλωσης και κατάψυξης" της Ιστορίας αρνείται τα εξής κοσμοϊστορικά φαινόμενα που μεσολάβησαν από τότε και που έχουν αλλάξει τη φύση όλων των πρωταγωνιστών εκείνου του πολέμου.

Κατ' αρχήν, στον τότε κύριο εχθρό, το γερμανικό ιμπεριαλισμό (και με τον ίδιο ακριβώς τρόπο η σύμμαχός του Ιαπωνία), έχουν γίνει οι εξής θεμελιακές αλλαγές.

Η ΑΛΛΑΓΗ ΤΟΥ ΤΕΩΣ ΚΥΡΙΟΥ ΕΧΘΡΟΥ

Η πρώτη σημαντική αλλαγή, η σημαντικότερη, είναι ότι ο νέος γερμανικός ιμπεριαλισμός έχει χάσει τη στρατοκρατική κρατικο-καπιταλιστική φυσιογνωμία του. Η Γερμανία του μεσοπολέμου ήταν μια νικημένη ιμπεριαλιστική χώρα πρώτης γραμμής, που, έχοντας χάσει από τον α' παγκόσμιο πόλεμο την ισχυρότατη θέση της στην παγκόσμια ιμπεριαλιστική μορσασιά, διάλεξε το δρόμο της συγκέντρωσης πολεμικής ισχύος για να διεκδικήσει μέσα από έναν πόλεμο την παγκόσμια ηγεμονία. Στο στόχαστρό της ήταν η κατάκτηση και των αναπτυγμέ-

νων ιμπεριαλιστικών χωρών Αγγλίας και Γαλλίας. Αυτός ο κρατικός μονοπωλιακός πολεμικός καπιταλισμός, που στο πολιτικό επίπεδο ήταν ο φασισμός, νικήθηκε. Και νικήθηκε σε βάθος με κατοχή της Γερμανίας για 40 χρόνια από τις νικήτριες δυνάμεις και με την έγκριση όλης της ανθρωπότητας. Κανένας ιμπεριαλισμός ως τα τώρα δεν τραυματίστηκε τόσο βαριά στο μιλιταριστικό και εθνικιστικό του σκέλος. Δεν υπάρχει σήμερα άλλος ιμπεριαλισμός και καπιταλισμός σαν το γερμανικό, όπου η ήττα του εθνικού του στρατού το 1945 να θεωρείται από το λαό της χώρας σα νίκη. Αυτός ο νικημένος μιλιταρισμός και σοβινισμός βοήθησε τη Γερμανία να μετατραπεί σε έναν ιμπεριαλισμό συντριπτικά οικονομικού τύπου, δηλαδή σε έναν ιμπεριαλισμό που στηρίζεται στην πελώρια ισχύ του στο επίπεδο της παραγωγής εμπορευμάτων (μη πολεμικών μέσων κύρια) και της εξαγωγής κεφαλαίου. Η σημερινή θέση, η καταχτημένη αυτή θέση του γερμανικού ιμπεριαλισμού στο επίπεδο της οικονομικής ηγεμονίας τον κάνει να μη χρειάζεται καμιά στρατιωτική αναμέτρηση για μια βίαιη αναδιανομή της ιμπεριαλιστικής ισχύος στον κόσμο. Ίσα-ίσα, ο σημερινός γερμανικός ιμπεριαλισμός χρειάζεται πάνω απ' όλα τη σημερινή ιμπεριαλιστική ειρήνη για την απρόσκοπτη συνέχιση των οικονομικών του λειτουργιών. Τόσο πολύ θέλει να παίζει αυτό το ρόλο η Γερμανία, που, όπως όλοι οι υπόλοιποι Ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές, δέχεται σαν ελεεινός άοπλος τοκογλύφος όλες τις σφαλιές του ρωσοσερβικού άξονα στην Ευρώπη, όπως και όλες τις προκλήσεις των ελληνικών ρωσόφιλων. Τα δέχεται όλα, αρκεί να έχει την ειρηνούλα του για το χρηματιστικό του κεφάλαιο.

Στην πραγματικότητα εκείνος ο ρόλος τον οποίο επιφυλάσσει σήμερα ο ιμπεριαλισμός στη Γερμανία είναι ο ρόλος του θύματος της επίθεσης από την πλευρά του οποιοδήποτε ιμπεριαλισμού γερμανικού χιτλερικού τύπου. Η Γερμανία είναι η περισσότερο άοπλη μεγάλη δύναμη, είναι ο καλύτερος μεζές στο παγκόσμιο ιμπεριαλιστικό τραπέζι.

Τα ίδια περίπου ισχύουν και για την Ιαπωνία. Αντίθετα, με την ήττα του φασισμού των πρώην κύριων εχθρών της ανθρωπότητας, Γερμανίας και Ιαπωνίας, έχουμε μέσα σ' αυτά τα 50 χρόνια τη νίκη του φασισμού στις μεγαλύτερες νικήτριες χώρες: τις ΗΠΑ αρχικά και την ΕΣΣΔ αργότερα.

ΑΛΛΑΓΗ ΣΤΟΥΣ ΑΓΓΛΟΑΜΕΡΙΚΑΝΟΥΣ

Η ιμπεριαλιστική ΗΠΑ, που βγαίνει η πιο άθικτη από τις νικήτριες χώρες, γίνεται μια παγκόσμια ηγεμονική δύναμη ταυτόχρονα στο χρηματιστικό και στο

ΠΕΝΗΝΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΑΠΟ ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΠΟΛΕΜΟ ΝΕΟΙ ΦΑΣΙΣΜΟΙ ΕΤΟΙΜΑΖΟΥΝ ΤΟΝ ΤΡΙΤΟ

συνέχεια από τη σελ. 5

στρατιωτικό επίπεδο και δυναστεύει και βασιλεύει την ανθρωπότητα για 30 ολόκληρα χρόνια, μέχρι δηλαδή την καίρια ήττα της στο Βιετνάμ, που ήταν έκφραση του παγκόσμιου αντιαμερικάνικου αγώνα. Από τότε αρχίζει η καθοδική της πορεία, ενώ παραμένει υπερδύναμη ως τα σήμερα, δίχως όμως πια να μπορεί να ασκεί τη φασιστική της μονοκρατορία σε τμήματα ολόκληρα της υδρογείου. Όσο για την Αγγλία, αυτή μετά το '50 πέρασε στην κατάσταση του ιμπεριαλισμού δεύτερης διαλογής.

Όμως η πιο βαθιά κοσμοϊστορική αλλαγή αυτού του αιώνα ήταν η ήττα του παγκόσμιου προλεταριάτου, που έχασε την εξουσία αρχικά στην ΕΣΣΔ και είκοσι χρόνια αργότερα στην Κίνα.

ΟΙ ΔΥΟ ΜΕΓΑΛΕΣ ΚΟΣΜΟΪΣΤΟΡΙΚΕΣ ΗΤΤΕΣ

Οι δύο αυτές ήττες έφεραν και στις δύο χώρες στην εξουσία το πιο μαύρο είδος αστικής τάξης που υπάρχει: την κρατικομονοπωλιακή αστική τάξη νέου τύπου, που γεννιέται μέσα στα σπλάχνα του προλεταριακού κράτους σαν εκδικητής των εκμεταλλευτριών τάξεων που ανατράπηκαν. Πρόκειται για την πιο ύπουλη, την πιο προδοτική, την πιο επιθετική, την πιο άπληστη και πιο διεφθαρμένη μορφή αστικής τάξης που έχει

γνωρίσει ποτέ ο κόσμος.

Αυτή ήταν η μεγαλύτερη ζημιά που έκανε ο Χίτλερ στη Ρωσία. Είναι ότι αδυνάτισε το προτσές της σοσιαλφασιστικής επανάστασης και οικοδόμησης στη Ρωσία, πέρα από τις αδυναμίες και λάθη του ίδιου του ρώσικου προλεταριάτου και, κυρίως, ότι υποχρέωσε το ρώσικο προλεταριάτο να συμμαχήσει με πλευρές της ρώσικης εσωτερικής αντίδρασης, προκειμένου να δυναμώσει το αντιχιτλερικό μέτωπο.

Για παράδειγμα, η ρώσικη σουπεραντιδραστική ρώσικη ορθόδοξη εκκλησία, που είχε χωθεί από το ρώσικο προλεταριάτο στην πιο βαθιά τρύπα της γης, επιτράπηκε να ξαναβγεί στην επιφάνεια το '40, για να βοηθήσει στη μάχη με τους Γερμανούς.

Όταν η ρώσικη αντίδραση ήρθε στην εξουσία δεν είχε μπροστά της παρά το δρόμο που δίδαξε η χιτλερική Γερμανία και η Ιαπωνία: Συγκέντρωση της οικονομίας στη στρατιωτική προσπάθεια, κρατικομονοπωλιακός πολεμικός καπιταλισμός, επίθεση και καταβρόχθιση των πλούσιων ιμπεριαλιστικών χωρών της Δ. Ευρώπης, και κύρια της Δ. Γερμανίας. Αυτό το σχέδιο πρωτομήκε σε εφαρμογή το 1968 με την εισβολή στην Τσεχοσλοβακία.

Από τότε ως τώρα με επιθέσεις και τακτικές υποχωρήσεις, και κυρίως με τη στρατηγική κίνηση

της αυτονόμησης της Ρωσίας και της σταδιακής καταβρόχθισης του τέως σοβιετικού και ανατολικοευρωπαϊκού χώρου, η Ρωσία αναπτύσσει το νεοχιτλερικό στρατηγικό της στόχο. Ο θρίαμβος της νέας τακτικής της είναι η κυριαρχία της στα Βαλκάνια με τη δημιουργία του "ορθόδοξου τόξου" και το κέρδισμα της Κίνας, του Ιράν και του Ιράκ.

Να λοιπόν πού βρίσκεται το μυστικό της σημερινής εποχής. Βρίσκεται στο ότι ο φασισμός νίκηθηκε στη Γερμανία και στην Ιαπωνία, αλλά νίκησε στη Ρωσία και την Κίνα, όπως νίκησε και στους συμμάχους αυτών των δύο.

Για παράδειγμα, στη Σερβία νίκησαν οι Τσέτνικ συνεργάτες των ναζι τους Σέρβους παρτιζάνους δημοκράτες, που ήθελαν την ισότιμη συμβίωση των γιουγκοσλάβικων εθνών, και έφεραν τη διχτατορία και τη φρίκη.

Στην Ελλάδα είναι έτοιμοι να κυριαρχήσουν οι συνεργάτες των Γερμανών, οι χίτες του Γρίβα, οι χουντικοί, οι πλευρηδες και οι ανοικτοί ναζι, όλοι αυτοί που θέλουν την "Πόλη" και τη συμμαχία με τους Ρώσους ναζι ενάντια στη Δύση.

Το στρατόπεδο των νέων ναζι, των Ρώσων ναζι, των ισοπεδωτών του Καυκάσου, συσπειρώνει με έναν τρόπο που δεν τον πέτυχε ούτε ο Χίτλερ την παγκόσμια αντίδραση. Πίσω από τη ρώσικη σημαία

α παρελαύνει σήμερα ο παγκόσμιος φασισμός, με πρώτους-πρώτους ηγέτες και καθοδηγητές τους σοσιαλφασίστες προδότες και υποκριτές, που κραδαίνουν το σφυροδρέπανο και κρατάνε τη σημαία του Λένιν και του Στάλιν.

Παραπέρα έρχονται οι παλιού τύπου ναζι με διεθνή αρχηγό τους το Ζιρινόφσκι. Ξοπίσω οι παπάδες με το σταυρό της ορθοδοξίας αγκαλιά με το δικέφαλο των τσάρων. Παραπέρα οι ισλαμοφασίστες ιντεγκραλιστές με το κοράνι. Μαζί τους οι Ινδουιστές και κάθε έκτρομα, κάθε μισητό τέρας και κάθε μεσαιώνας σε κάθε γωνιά του πλανήτη.

Το παγκόσμιο προλεταριάτο δεν έχει πουθενά την εξουσία. Όμως οι προλετάριοι είναι παντού και όσοι είναι συνειδητοί έχουν σημαία τους το Μαρξισμό-Λενινισμό-Μαοϊσμό.

Και σε κάθε χώρα, σε κάθε πόλη, χωριό και τετραγωνικό εκατοστό του πλανήτη πρέπει να κτίζουν πυρετώδιστα και ακούραστα το νέο παγκόσμιο αντισοσιαλφασιστικό μέτωπο μαζί με όλους τους καταπιεσμένους λαούς, έθνη και κράτη της γης, αξιοποιώντας και τις αντιθέσεις των υπόλοιπων ιμπεριαλιστών με το ρώσικο και τον κινεζικό ιμπεριαλισμό. Ιδιαίτερα πρέπει να φροντίσουμε εμείς οι επαναστάτες και προλετάριοι της Ευρώπης να παλέψουμε για μια στενή ένωση των λαών και

των κρατών της Ευρώπης ενάντια στους Ρώσους νέους Χίτλερ. Το ελληνικό προλεταριάτο έχει το ιστορικό καθήκον να εμποδίσει τους σοσιαλφασίστες να κάνουν την Ελλάδα μισθοφόρο της νεοχιτλερικής τους πολιτικής.

Πενήντα χρόνια μετά το β' παγκόσμιο πόλεμο πρέπει να πολεμάμε ενάντια στους εμπρηστές του τρίτου.

Παράπονα Βοηδού

Ο Πρόεδρος της Ελλάδας Στεφανόπουλος, αυτός ο σοβινιστής σκούληκας, είπε στη Μόσχα τα εξής:

«Καταθέτω τον απόλυτο σεβασμό μου μπροστά στις θυσίες του ρώσικου λαού... είμαστε υπερήφανοι γιατί βοηθήσαμε τη ρώσικη προσπάθεια».

Την άλλη μέρα χαρακτήρισε "αδικία" το ότι οι Πρόεδροι της Ρωσίας και των ΗΠΑ δεν έγκριναν σκόπιμο να αναφερθούν στο ρόλο της Ελλάδας στο Β' Παγκόσμιο.

Μα οι βοηθοί δεν αναφέρονται στην ιστορία των αφεντικών!

ΟΧΙ ΣΤΟ ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΜΟ ΤΩΝ ΓΗΠΕΔΩΝ

συνέχεια από τη σελ. 3

μαχεί. Και εδώ καταρρέει σαν αντικαπιταλισμός και μένει μόνη η φασιστική μέθοδος της "βάσιμης υπόνοιαι για διαφθορά" που ρίχνει το μέτωπο του σοσιαλφασισμού όχι για την αδικία σε βάρος των μικρών ομάδων, αλλά για την αδικία σε βάρος των μεγάλων που αυτός ελέγχει.

Αυτή είναι η πλατφόρμα και αυτή η μέθοδος. Στόχος του σοσιαλφασισμού είναι να ελέγξει στα γρήγορα την ΕΠΟ και τη διαιτησία και να συγκροτήσει την οικονομική του κυριαρχία μέσα στα γήπεδα.

Όσο οι αντιστάσεις παραμένουν ισχυρές, τόσο ο σοσιαλφασισμός θα κλιμακώσει τις επιθέσεις του.

ΥΠΟΧΡΕΩΤΙΚΗ ΜΙΑ "17N" ΤΩΝ ΓΗΠΕΔΩΝ, ΚΑΘΩΣ ΚΑΙ Η ΠΛΑΤΦΟΡΜΑ ΤΗΣ

Η επίθεση στο διαιτητή Μπάκα ήταν το ποιοτικό άλμα σ' αυτή την κλιμάκωση. Η βία ενάντια του ήταν κυριολεκτικά βία τύπου "17N", όπως την είχε προαναγγείλει το δεξί χέρι του Κόκκαλη. Ήταν βία που ξεπέρναγε κάθε τυφλό φανατισμό της εξέδρας, και ήταν υποχρεωτικό κάποια στιγμή να ξεπεραστεί η εξέδρα.

Γιατί ένα από τα μεγάλα προβλήματα του σοσιαλφασισμού στη βία που οργανώνει είναι ότι το υλικό της φίλαθλης μάζας που προσπαθεί να διαστρεβλώσει και

να φασιστικοποιήσει έχει τη δικιά του δημοκρατική ιστορία. Η πλατιά βάση των φιλάθλων του Ολυμπιακού και των Δικεφάλων ήταν για χρόνια το προλεταριάτο και η αριστερή προσηγορία και, ακόμα και στους κόλπους πολλών ενώσεων αυτών των ομάδων για πολλά χρόνια, ήταν ισχυρά τα προδευτικά πολιτικά και ιδεολογικά ρεύματα.

Γι' αυτό ο Κόκκαλης βρίσκει δυσκολίες, παρ' όλη την ενθάρρυνση στους πυρήνες της βίας, να σύρει την πλατιά μάζα των φανατικών οπαδών του Ολυμπιακού στις καταστροφές. Αυτό φάνηκε ιδιαίτερα στα σπασίματα στον Πειραιά μετά τον τελικό της Σαραγόσας.

Έτσι είναι υποχρεωτικό η σοσιαλφασιστική βία να γίνει όλο και πιο "17Nοεμβρίτικη", δηλαδή όλο και πιο ύπουλη και μειωμένη. Από δω και μπρος ο σοσιαλφασισμός θα χτυπάει με κομάντος διαιτητές και παράγοντες για να ελέγξει τα αθλήματα ομαδικής αντιπαράθεσης, ενώ η εξέδρα θα χρησιμοποιείται για να κρατάει στο ποινικό απυρόβλητο τους καθοδηγητές αυτής της βίας, και κυρίως για να διαμορφώνει την κατάλληλη πολιτική πίεση.

Αν υπήρχε αστικός δημοκρατισμός μέσου επιπέδου σ' αυτή τη χώρα και ο σοσιαλφασισμός δεν είχε τόσο μεγάλη δύναμη στο Κράτος και στα ΜΜΕ, η συντριβή των σοσιαλφασιστικών συμμοριών των γηπέδων θα ήταν ζήτη-

μα ωρών. Γιατί οι αρχηγοί αυτών των συμμοριών θα ήταν στη φυλακή και μέσα στη γενική περιφρόνηση.

Ο Κόκκαλης, ο Μελισσανίδης, ο Πόιλας και ο Καρράς θα έπρεπε να είναι στη φυλακή με την κατηγορία της παρότρυνσης σε βία και μόνο με τις δηλώσεις τους που προαναφέραμε. Εννοείται ότι θα έπρεπε να βρίσκονται εκεί **αφού** θα είχε νικηθεί η πολιτική και ιδεολογική τους πλατφόρμα, που είναι στο βάθος η πλατφόρμα του Υφυπουργού Λιάνη, ο οποίος αποδίδει όλα τα κακά στο ότι δεν ελέγχεται κρατικά, οπότε και κυβερνητικά, η ΕΠΟ, η διαιτησία, τα αθλητικά δικαστήρια κτλ. Η πλατφόρμα του Λιάνη είναι ο κρατικός, οπότε και σοσιαλφασιστικός έλεγχος μέσω του υπουργείου σε όλα τα όργανα του αθλητισμού και το τσάκισμα κάθε αυτοτέλειάς τους. Γι' αυτό, σύμφωνα με το Λιάνη, η αιτία όλων των κακών είναι οι παράγοντες γενικά και οι ΠΑΕ γενικά, που με τις επεμβάσεις τους στο ποδόσφαιρο προκαλούν τη βία.

Αυτή είναι και η βαθύτερη σοσιαλφασιστική γραμμή, η γραμμή του ψευτοΚΚΕ, που αποδίδει τα πάντα στην κυριαρχία των ιδιωτικών μεγαλοσυμφερόντων στα γήπεδα, δηλαδή στην κυριαρχία των βαρδινογιαννηδων και όχι, όπως θα έπρεπε, στην κυριαρχία του κράτους, δηλαδή στην κυριαρχία του κράτους, δηλαδή στην κυριαρχία του δικού του "λαϊκού", δη-

λαδή ρωσόδουλου φασιστικού κράτους. Στη στρατηγικότερη και κατεξοχήν πολιτική μορφή του σοσιαλφασισμού, που είναι το ψευτοΚΚΕ, δεν επιτρέπεται να μιλάει με όρους ομάδων, ούτε να παρατηρεί τις μορφές που παίρνει η πολιτική διαμάχη σε διαμάχη μεταξύ ομάδων. Γι' αυτό το κόμμα το δήθεν "ανώτερο αυτών των μικροτήτων" η πηγή του προβλήματος βρίσκεται στα ιδιωτικά συμφέροντα, που μέσω των ιδιωτικών ομάδων υπηρετεί ο αθλητισμός. Για τους μαρξιστές όμως αυτή είναι η αθλιότερη συνηγορία στο φασισμό, που βρίσκεται στην πολιτική και στη βία, δηλαδή στην κρατική μορφή που παίρνει το ιδιωτικό συμφέρον. Άλλωστε, αν θέλει να δει κανείς σε όλο της το μεγαλείο την ιδιοτέλεια, τον ανταγωνισμό και το φασισμό του αστικού αθλητισμού δεν έχει παρά να θαυμάσει τις διακρατικές αθλητικές συγκρούσεις, εκείνες στις οποίες συγκρούονται τα κρατικά, και μάλιστα τα μεγαλοκρατικά και όχι τα επί μέρους ιδιωτικά συμφέροντα.

Για τους μαρξιστές και για τους δημοκράτες η αληθινή κριτική του αστικού αθλητισμού πρέπει να ξεκινήσει από την κριτική του σοσιαλφασιστικού αθλητισμού, και κυρίως από την κατεξοχήν μορφή αυτού του αθλητισμού που είναι η βία. Η βία που υπάρχει αρχικά σαν υποκειμενισμός-φανατισμός και τυφλή μισαλλοδοξία, στη συ-

νέχεια σαν άρνηση οποιαδήποτε πραγματικότητας κι οποιασδήποτε λογικής, για να θριαμβεύσει στο τέλος σα φυσικός και ψυχολογικός καταναγκασιμός, σαν τρομοκρατία που ασκεί μια αφιονισμένη μάζα σε βάρος του λαού.

Οι δημοκράτες πρέπει να δουν και να χτυπήσουν τη βία των γηπέδων σαν εκδήλωση, συμπλήρωμα και φυτώριο της κατεξοχήν πολιτικής βίας και του πολιτικού φασισμού, δηλαδή της τρομοκρατίας του κράτους.

Στην πραγματικότητα πρέπει σ' αυτή τη βία να αντιπαραθέσουν το πολιτικό δημοκρατικό κίνημα. Αυτό είναι απαραίτητο και είναι και εύκολο από την ώρα που ο σοσιαλφασισμός δραστήρια ενοποιεί και καθοδηγεί όλη τη φασιστική κοινωνική βία και τη μετατρέπει σε πολιτική.

Όπως καίει το κέντρο της Αθήνας μεταμφιεσμένος σε αναρχικό, έτσι ο σοσιαλφασισμός καίει και τα γήπεδα μεταμφιεσμένος σε φίλαθλο, όπως σκοτώνει σαν "17Νοεμβρίτης" την αστική τάξη στην οικονομία, έτσι τώρα σακατεύει την αστική τάξη σαν ποδοσφαιρική εξουσία.

Παντού κάνει τα ίδια. Οι ρωσόδουλοι βιάζονται για την εξουσία. Έτσι όμως χτυπάνε σε όλα τα μέτωπα με τον ίδιο τρόπο και ξεσκεπάζονται. Ταυτόχρονα ενοποιούν τους αντιπάλους τους.

Ο ΤΣΑΡΙΣΜΟΣ ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΤΟ '21

συνέχεια από τη σελ. 4

νο αν πρόκειται για κάποια ουσιαστική σύγκρουση, η οποία έτσι θα μπορούσε να προσδώσει στην εξέγερση τελείως διαφορετικό χαρακτήρα. Αλλιώς θα μπορούσε να θεωρηθεί τρίτευον στοιχείο, ακόμα κι αν υποθέσουμε ότι πράγματι υπήρχαν τάσεις. Κι απ' ό,τι φαίνεται ο συγγραφέας πιστεύει πως η αντίθεση αυτή ήταν κυρίαρχη. Γι' αυτό και η αναφορά του σε κείμενο του πρόκριτου Κανέλλου Δεληγιάννη, ο οποίος υποστηρίζει ότι «οι προύχοντες και οι αρχιερείς της Πελοποννήσου εγινήκαμεν μέλη της Εταιρίας αυτής δια τον λόγον να πείθωμεν τους απλουστέρους τη δευτέρα τάξεως ανθρώπους ή και της τρίτης ότι υπάρχει μία Υπεράτη μυστηριώδης Αρχή και άγνωστος, εις την οποίαν πρέπει να πιθώμεθα όλοι, δια να τους πείσωμεν ότι αυτή σύγκεται από Έλληνας επισήμους άνδρας και δεν είναι η Ρωσία, η οποία μας ηπάτησε πολλάκις και μας κατέστρεψε, καθότι τότε, αν εγνώριζαν ότι ήτο δάκτυλος ρωσικός, ουδείς θα ελάμβανε μέρος». Κι αυτά υποστηρίζονται παρά τη θέση του Μαρξ που είδαμε πριν (ότι η αναφορά του τσάρου στις διασκέψεις της Φιλικής σήμαινε για την πλειοψηφία των προσήλυτων πρόσθετες ελπίδες), όσο και παρά πολλών ιστορικών που διαβεβαιώνουν για το ίδιο.

Όμως η θεωρία των δύο γραμμών στη Φιλική και, κατά συνέπεια, η αντίθεση Υψηλάντηδων-Καποδίστρια δεν ισχύει, για τον απλούστατο λόγο ότι ο δεύτερος, λόγω της θέσης του ως υπουργού Εξωτερικών του τσάρου, δεν μπορούσε να πάρει τη θέση του επίσημου αρχηγού της Φιλικής, γιατί έτσι θα φανεωνόταν στα μάτια της Δύσης όλο το «μεγαλείο» της ρωσικής στρατηγικής.

Ήθελε ή όχι η Ρωσία την εξέγερση στην Ελλάδα;

Η θεωρία των δύο γραμμών μέσα στη Φιλική διατυπώνεται για να υποστηρίξει μια ακόμα πιο «τραβηγμένη» θεωρία.

Ο Λ. Π. δέχεται (στο φύλλο αρ. 228) τη θέση του Ένγκελς ότι «η σερβική εξέγερση του 1804 και η ελληνική ανταρσία του 1821 υποκινήθηκαν λίγο-πολύ άμεσα από το ρωσικό χρυσάφι και τη ρωσική επιρροή» και ότι για να προωθηθεί προς την Κωνσταντινούπολη η Ρωσία «είχε τη δυνατότητα να βάλει σ' ενέργεια τρεις μοχλούς: Ρουμάνους, Σέρβους και τους Έλληνες. Οι Έλληνες ήταν το ευχρηστότερο στοιχείο», καθώς και την παρόμοια του γάλλου υπουργού Εξωτερικών Ταλειράνδου ότι «οι Έλληνες είναι ο αληθής επικουρικός στρατός της Ρωσίας».

Και ενώ τα δέχεται αυτά, προχωρεί σε μια τελείως «εγκεφαλική» διάκριση της ελληνικής εξέγερσης στα δύο: άλλο πράγμα η εξέγερση στη Μολδοβλαχία, λέει, και άλλο στην Ελλάδα, εξηγώντας ότι την πρώτη την ήθελε διακαώς η Ρωσία, ενώ τη δεύτερη όχι, τουλάχιστον το χρόνο που αυτή ξέσπασε. Για την ακρίβεια, ισχυρίζεται

«... ότι η Ρωσία προετοίμαζε στη Μολδοβλαχία ένα **πραξικόπημα**, ώστε έτσι να της δοθεί αφορμή επέμβασης, κατά τη γνωστή συνήθειά της, και να την κάνει δική της, ενώ δεν ήθελε εκείνη τη στιγμή ρωσοτουρκικό πόλεμο γιατί έτσι θα υπονόμειε το δημιουργήμα της, την Ιερή Συμμαχία. Αυτό που ήθελε για την Ελλάδα, λέει, ήταν αναβολή της εξέγερσης μέχρι να ωριμάσουν οι συνθήκες που θα επέτρεπαν έναν τέτοιο πόλεμο.

Μα είχε πρόβλημα η Ρωσία να υπονομεύσει την Ιερή Συμμαχία; Ίσα-ίσα, αν δέχεται κανείς ότι η στρατηγική της στο ανατολικό ζήτημα είχε πρωταρχικό σκοπό τη διάλυση της οθωμανικής αυτοκρατορίας, τότε αυτό μπορούσε να επιτευχθεί ακριβώς με την υπονομεύση της Ιερής Συμμαχίας, δύο από τα θεμέλια της οποίας ήταν το status quo και η διατήρηση της οθωμανικής αυτοκρατορίας.

Για να στηριχτεί η θέση αυτή, θεωρείται ειλικρινής η θέση του Καποδίστρια στην Αυτοβιογραφία του ότι προσπάθησε να αποτρέψει τον Υψηλάντη από κάθε κίνηση στην Ελλάδα, κίνηση που ετοίμαζαν οι Φιλικοί. Την ίδια άποψη προβάλλει ο Καποδίστριας και στη συνάντησή του με πρόκριτους αρχιερείς της Πελοποννήσου: πρώτα φωτιστείτε φτιάχνοντας σχολεία και μετά από 15-20 χρόνια βλέπουμε. Ακόμα, οι Φιλικοί παρουσιάζονται να επιδιώκουν να δημιουργήσουν «τουλάχιστον ένα ημιανεξάρτητο πριγκιπάτο στο Μοριά», για το οποίο ο τσάρος «δεν ενδιαφερόταν άμεσα». Από δω όμως προκύπτει ουσιαστικά σύγκρουση συμφερόντων ανάμεσα στους Φιλικούς και την τσαρική πολιτική, και αυτό με τη σειρά του προϋποθέτει μεγάλο βαθμό αυτονομίας των Φιλικών από την τσαρική πολιτική. Νομίζουμε πως κάτι τέτοιο δεν ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα.

Ξεκινώντας απ' αυτά χαρακτηρίζεται διπρόσωπη η πολιτική της Ρωσίας στο ελληνικό ζήτημα πριν το '21. Μα αυτό εννοεί ο μαρξισμός όταν αναφέρεται στη διπροσωπία της ρωσικής πολιτικής; Ότι στη Μολδοβλαχία ήθελε εξέγερση ενώ στην Ελλάδα όχι; Όχι βέβαια. Ο μαρξισμός εννοεί τη συνωμοσία της Ρωσίας απέναντι στη Δύση, δηλ. μπροστά της να εμφανίζεται οπαδός της νομιμότητας, ενώ πίσω της να υποκινεί αντιτουρκικά κινήματα και να κουρελιάζει το status quo.

Γράφει σχετικά ο Μαρξ με αρκετή δόση ειρωνείας: «*Η καινούρια εγκύκλιος του κόμη Νέσελροντ δηλώνει ότι (...) "βασιική αρχή της πολιτικής του σεπτου αυθέντη μας ήταν πάντοτε η διατήρηση του status quo στην Ανατολή όσο γίνεται περισσότερο"*. Ακριβώς. Διατήρησε προσεκτικά την αποσύνθεση του τουρκικού κράτους κάτω από την αποκλειστική φύλαξη της Ρωσίας. Πρέπει να ναυνομήσουμε ότι ποτέ η Ανατολή δεν τόλμησε να πετάξει ειρωνικότερο έγγραφο στο πρόσωπο της Δύσης (...) Και πράγματι, πρόκειται για έγγραφο που τεκμηριώνει τον εξευτελισμό της Ευρώπης κάτω από το ραβδί της αντεπαναστάσεως. Οι επαναστάτες μπορούν να συγχαρούν τον τσάρο για το αριστούργημά του» (σελ. 152-

153).

Όσο για την «ειλικρίνεια» του Καποδίστρια στην Αυτοβιογραφία του, αρκεί η παράθεση ενός μόνο χωρίου για να καταλάβει ο κάθε καλόπιστος άνθρωπος τη διπροσωπία της ρωσικής διπλωματίας: «*Η Ρωσία ουδεμίαν ήσκει εξουσίαν επί των ανδρών των αποτελούντων την μυστική ταύτην εταιρείαν και δεν ηδύνατο συνεπώς ούτε να τους συλλάβη ούτε να τους θέση υπό επιτήρησιν* (σσ: Αλήθεια, ποιος την εμπόδιζε;) *Ό,τι ηδύνατο να πράξη, συμφώνως προς τους νομικούς τύπους, θα ήτο να επιστήση την προσοχήν της Πύλης επί των σκευωριών των. Αλλά, γνωρίζων εκ θλιβεράς πείρας τα φοβερά και αιμοβόρα μέτρα δι' ων η Πύλη θα απήντα εις τοιαύτην προειδοποίησιν, και πεπεισμένος ότι οι εντιμότεροι, οι πλουσιότεροι και ίσως οι μάλλον ξένοι προς την εταιρείαν Έλληνες θα ήσαν τα πρώτα θύματα της τουρκικής μανίας, ο Αυτοκράτωρ απεφάσισε να μη πράξη τίποτε.* *“Εις το ζήτημα τούτο ουδέν δυνάμεθα. Ας μείνωμεν αγνοί”* (σελ. 65). Μα τι καλός άνθρωπος αυτός ο Αλέξανδρος! Ήθελε να τους καρφώσει στην Τουρκία, αλλά τους λυπήθηκε τους φουκαράδες και **δεν έκανε τίποτα!**

Ο Λ. Π. καταλήγει: «*Η ελληνική επανάσταση, παρ' όλα όσα πιστεύει ηρηγόρτητα των υποκειμενικών και ιδεαλιστών ιστορικών, ήταν τελικά “κάτι που κανείς δεν το θέλησε και κανείς δεν το πρόβλεψε”*.

Πάντως, ο Καποδίστριας και ο τσάρος και το ήξεραν και το πρόβλεψαν. Το παραπάνω παράθεμα ήταν πολύ χαρακτηριστικό. Αν, για παράδειγμα, ο πρώτος ήθελε να αποτρέψει τους οπλαρχηγούς της Πελοποννήσου από την επανάσταση, όταν πήγε στην Κέρκυρα το 1819 κι αυτοί τον επισκέφθηκαν εκεί, τότε γιατί τους έδωσε «*χρηματικές ενισχύσεις*», αφού υποτίθεται ότι τους είχε πει προηγουμένως «*να μη γεννηθούν στους ομόδοξους εσφαλμένες ιδέες και επικίνδυνες ελπίδες*» (σελ. 86-87, στο ίδιο); Τα χρήματα είναι υλική στήριξη, δεν είναι λόγια.

Κάτι παρόμοιο συνέβη και με δύο Σουλιώτες και τον έμπιστο του Πετρόμπεη Καμαρηνό, οι οποίοι τον επισκέφθηκαν στην Πετρούπολη: «*Οι δύο Σουλιώται οι ελθόντες να ζητήσουν χρηματικήν τινα ενίσχυσιν προς συντήρησιν των οικογενειών των συμπατριωτών των, επέτυχον το ζητούμενον υπό τον όρον ότι θα παρέμενον ήσυχoi εκεί όπου ευρίσκοντο (...)* Ο κ. Στρόγανωφ, οστις επρόκειτο να παράσχη το χορηγηθέν ποσόν, ενετάλη να προσέξη και βεβαιωθή ότι του βοηθήματος τούτου, ως και του δοθέντος εις τους Σουλιώτας, δεν θα εγίνετο κακή χρήσις, ουδέ θα εκρίνετο τούτο ως μέσον προς ενθάρρυνσιν των Ελλήνων να λάβουν τα όπλα εναντίον της Πύλης. Εγκρίτων τα μέτρα ταύτα ο Αυτοκράτωρ δεν ηγνόει ότι οι ταραξίαι θα προσεπάθουν να τα διαστρέψουν διαδίδοντας ότι η Ρωσία εμμέσως ηνύθει τα σχέδια της μυστικής Εταιρείας» (Αυτοβιογραφία, σελ. 96).

Στη σελ. 92 ο Καποδίστριας βγαίνει προφήτης της ελληνικής εξέγερσης σε συνομιλίες του με άγγλους υπουργούς, και μάλιστα αιτία της θεωρεί την αγγλική πολιτική στα Ιόνια: «*Ο στρατηγός Μαίτλαντ μεταχειρίζεται τους συμπατριώτας μου ως Ινδούς. Αλλά ούτοι θα αντιδράσουν και θα έχετε λίαν σοβαράς δυσχερείας εις νη*

στιγμήν δεν θα το περιμένετε (...) *Αι αλήθειαι αύται μικράν προουκάλεσαν εντύπωσιν τότε. Βραδύτερον, ότε τα γεγονότα κατέδειξαν το ορθόν των παρατηρήσεών μου και την ευθύτητα των λόγων μου, εν εκ των μελών της Αγγλικής Κυβερνήσεως είπεν, ότι εγώ είχον προείπει τω 1819 τα γεγονότα του 1821, διότι ταύτα ήσαν έργον ιδιόν μου»* (σσ: Σώπα καημένε!).

Ο Μαρξ γράφει γι' αυτή την «άγνωια»: «*1819: Οι περισσότεροι προύχοντες του Μοριά Φιλικοί' την ίδια χρονιά ενώνονται μαζί τους οι προύχοντες των νησιών, καλούν πίσω τα πλοία τους και περιμένοντας μια προσεχή αναταραχή αναστέλλουν τις εμπορικές τους επιχειρήσεις. Ο κόμηs Καποδίστριας, που έμενε στην Κέρκυρα, γνώριζε το μυστικό της Ρωσσίας»* (σελ. 414).

Η εξέγερση στην Ελλάδα

Στο φύλλο 229 υποστηρίζεται η άποψη πως η Φιλική ενδιαφερόταν γενικά για μια εξέγερση στην Ελλάδα κι έβλεπε το πραξικόπημα της Μολδοβλαχίας σαν απλά χρήσιμο αντιπερισπασμό. Τονίζεται ότι ιδιαίτερα η «μετριοπαθής ρωσόφιλη» μερίδα απέβλεπε σε μαζική ελληνική εξέγερση. Γι' αυτό παρακάτω υποστηρίζεται ότι η επίσημη ρωσική πολιτική συνήργησε στον παραγκωνισμό της Φιλικής από τα πρώτα βήματα της εξέγερσης στην Ελλάδα.

Ακόμη λέγεται πως ο Υψηλάντης, στέλνοντας ταυτόχρονα τον αδελφό του Δημήτριο στην Πελοπόννησο, έδωσε στο κίνημά του χαρακτηριστικά πανελληνίας εξέγερσης, κι αυτό οδηγούσε τα ρωσικά σχέδια σε ναυάγιο. Από δω προκύπτει, κατά το συγγραφέα, το ότι ο τσάρος συγκατατέθηκε στη φυλάκισή του από τους Αυστριακούς, για να τον εμποδίσει να κατέβει στην επαναστατημένη Ελλάδα.

Είναι φανερό πως η ελληνική εξέγερση θεωρείται σαφώς αντιρωσική, άρα θετική. Αυτό όμως δεν προκύπτει τόσο από τα ίδια τα γεγονότα όσο και από τις τοποθετήσεις των Μαρξ-Ένγκελς. Και, βέβαια, έχει κανείς το δικαίωμα να προβάλλει μια τέτοια άποψη, αλλά **δεν είναι σωστό να θεωρείται ότι αυτή η άποψη προκύπτει με βάση τη μαρξιστική θέση για το ανατολικό ζήτημα και το '21.**

Έτσι, η Ιερή Συμμαχία στο συνέδριο του Λάιμπαχ κήρυξε **ουδετερότητα** απέναντι στην ελληνική εξέγερση, ενώ σ' όλες τις άλλες επαναστάσεις (Νεάπολης και Πεδεμόντιου στην Ιταλία) πήρε σαφή καταδικαστική θέση, και μάλιστα έστειλε στρατεύματα για να τις καταπνίξει. Στην προσπάθειά του να εξηγήσει ο Λ. Π. πώς έγινε αυτό, αφού ήταν αντιρωσική η ελληνική εξέγερση, υποστηρίζει ότι αυτό έγινε για να αποφύγουν οι Δυτικοί ρωσική ανάμιξη. Μα, εδώ ακριβώς είναι το ζήτημα: Η ουδετερότητα δε στήριζε, έστω αντικειμενικά, και αποδεχόταν ως νόμιμη την ελληνική εξέγερση; Αν είναι έτσι, τότε δεν πάει περίπατο το περίφημο status quo; Και είναι και το άλλο: Η ουδετερότητα ήταν μέσα στις ρωσικές επιδιώξεις ή ήταν κάτι ενάντια στη θέληση της Ρωσίας; Εδώ πρέπει να πάρει κανείς καθαρή θέση.

Το κύριο δεν ήταν ότι η Δύση προσπάθησε να αποφύγει την ανάμιξη της Ρωσίας, αλλά το ότι η Ρωσία έπρεπε να εμποδίσει την ανά-

μιξη της Δύσης ενάντια στην ελληνική εξέγερση, ακριβώς γιατί ήταν δική της δουλειά.

Γράφει σχετικά ο Ένγκελς στα 1889: «*Η ελληνική εξέγερση πρόσφερε λοιπόν τη χειρολαβή' για να μπορέσει όμως η ρωσική διπλωματία να την πιέσει με δύναμη, έπρεπε να εμφανιστεί η ανάμιξη της Δύσης, έπρεπε δηλαδή να παραμείνει απασχολημένη με τα εσωτερικά της προβλήματα. Για το σκοπό αυτό είχε προσφέρει λαμπρή προεργασία ο κουφίος λόγος για τη “νομιμότητα”*. Οι νόμιμοι κύριοι είχαν γίνει παντού μισητοί πέρα για πέρα (...) Η τσαρική διπλωματία (...) προστάτευε άμεσα τα επαναστατικά στοιχεία της Δύσης μόλις αυτά εμφανίζονταν με το προσώπείο του φιλελληνισμού -και ποιοι άλλοι ήσαν οι Φιλέλληνες, που μάζεβαν χρήματα κι έστελναν ολόκληρα ένοπλα επικουρικά σώματα στην Ελλάδα, αν όχι οι Καρμπονάροι και άλλοι φιλελεύθεροι της Δύσης;

» Όλα αυτά δεν εμποδίσαν τον πεφωτισμένο τσάρο Αλέξανδρο να καλέσει τους νόμιμους συναδέλφους του στα συνέδρια του Άαχεν, του Τρόππαου, του Λάιμπαχ και της Βερόνας, να πάρουν τα πιο ενεργά μέτρα εναντίον των εξεγερμένων υπηκόων τους και να στείλει στα 1821 τους Αυστριακούς στην Ιταλία και στα 1823 τους Γάλλους στην Ισπανία για να καταστείλουν την επανάσταση -κι ακόμα να καταδικάσει φαινομενικά την εξέγερση των Ελλήνων, ενώ ταυτόχρονα την υποκινούσε ο ίδιος κι έβαζε ανθρώπους του να ενθαρρύνουν τους Φιλέλληνες της Δύσης ώστε να διπλασιάσουν τη δραστηριότητά τους. Και πάλι η ηλίθια Ευρώπη πιάστηκε κορόιδο με τρόπο απίστευτο' στους ηγεμόνες και στους αντιδραστικούς ο τσάρος κήρυξε τη νομιμότητα, στους φιλελεύθερους φιλισταίους απελευθέρωση των λαών και διαφωτισμό, και τον πίστευαν κι οι δυο» (σελ. 474).

Εξάλλου, το ότι το περίφημο status quo πήγε περίπατο το δηλώνει κι ο ίδιος ο Καποδίστριας στους υπουργούς Εξωτερικών της Συμμαχίας στο Λάιμπαχ: «*Οι συνάδελφοί μας υπουργοί των συμάχων Δυνάμεων (...)* εφρατίζοντο ότι μετ' ολίγας ημέρας δεν θα εγίνετο πλέον λόγος ούτε περί Τούρκων ούτε περί Ελλήνων και ότι τα πράγματα θα επανήρχοντο εις το status quo ante. “Πολύ θα επεθύμουν κύριοι, τοις απήντησα, να συμμερισθώ την γνώμην σας. Εάν όμως θέλετε την ιδικήν μου, θα σας είπω ότι μόνον μετά εικοσιπενταετίαν θα έχετε την ικανοποίησιν του να μην ακούετε πλέον να γίνεται λόγος περί Ελλήνων και περί Τούρκων' όσον δ' αφορά εις το status quo, τούτο παρήλθεν ανεπιστρεπτί” (σελ. 105). Να λοιπόν που ο Καποδίστριας γίνεται προφήτης για δεύτερη φορά! Και πώς να πιστέψει κανείς ότι η Ρωσία, που θεωρούσε τελειωμένο το status quo, που ήταν η πιο αντιδραστική δύναμη απ' όλες στην Ευρώπη, δεν είχε συμβάλει αποφασιστικά στο να ξεσπάσει η εξέγερση στην Ελλάδα!

Ας αναφερθούμε πάλι στον Ένγκελς: «*Σε πείσμα της διπλωματικής παράδοσης, τούτες οι συνεχείς κι επιτυχείς ρωσικές παρεμβάσεις επιτέλους ξύπνησαν στα υπουργικά συμβούλια της δυτικής Ευρώ-*

συνέχεια στη σελ. 8

Ο ΤΣΑΡΙΣΜΟΣ ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΤΟ '21

συνέχεια από τη σελ. 7

της μια πολύ βολή και μακρινή συναίσθηση του επαιτιούμενου κινδύνου. Η συναίσθηση τούτη απέλξε στο μεγάλο διπλωματικό γιατροσόφι ότι η διατήρηση του status quo στην Τουρκία είναι απαραίτητος όρος για την ειρήνη στον κόσμο. Η μεγαλύτερη ανικανότητα μερικών σύγχρονων πολιτικών δε θα μπορούσε να εξομολογηθεί την άγνοια και την ανημπόρια της πιο ξεκάθαρα απ' ό,τι σε τούτο το αξίωμα, το οποίο, παρμένοντας πάντοτε νεκρό γράμμα, καθαγιάστηκε μέσα σε είκοσι χρόνια από την παράδοση (...) Να διατηρηθεί το status quo! Όμως ακριβώς για να διατηρηθεί το status quo η Ρωσία υποκίνησε τη Σερβία να επαναστατήσει, έκαμε την Ελλάδα ανεξάρτητη, έκαμε ατσίβουλα τη Μολδαβία και τη Βλαχία προτεκτοράτα της και κατακράτησε ένα μέρος της Αρμενίας! Η Αγγλία και η Γαλλία δεν κινήθηκαν διόλου όταν έγιναν όλα αυτά» (σελ. 115).

Για τη ναυμαχία του Ναβαρίνου

Όμως, όπως λέει ο Ένγκελς στο ίδιο άρθρο, «παρ' όλα αυτά η φιλόνομη πολιτική του τσάρου, η οποία με πρόσχημα την απελευθέρωση των χριστιανών Ελλήνων από το μουσουλμανικό ζυγό προσπαθούσε να πάρει η ίδια τη θέση των Μωαμεθανών, δεν έκανε τις επιθυμητές προόδους (...) Ο πόλεμος στην Ελλάδα παρατηρήθηκε με ενθουσιασμό, ενώ απέτυχαν όλες οι προσπάθειες της Ρωσίας να εισβάλει με υψηλή ευρωπαϊκή συναίνεση στις παραδουναβικές ηγεμονίες κι έτσι να εξαναγκάσει τους Τούρκους σε συνθηκολόγηση. Τότε, στα 1825, οι Τούρκοι πήραν αιγυπτιακή βοήθεια ι' οι Έλληνες νικήθηκαν παντού κι η εξέγερση σχεδόν καταπνίγηκε. Η ρωσική πολιτική στεκόταν μπροστά ή σε μια ήττα ή σε μια τον μισό απόφαση» (σελ. 475).

Αξίζει να σημειώσουμε εδώ τη θέση του Α. Π. ότι η Ρωσία είχε συμφέρον από την άγνοια παράτασης του ελληνικού αγώνα μέχρι που η διάλυση του σώματος των γενιτσάρων από το σουλτάνο να της προσφέρει την ευκαιρία ρωσοτουρκικού πολέμου - θέσης που έρχεται σε πλήρη αντίθεση με την παραπάνω άποψη του Ένγκελς.

Ας αφήσουμε όμως τον Ένγκελς να συνεχίσει: «Με το Νικόλαο ανέβηκε στο θρόνο ο καλύτερος τσάρου που θα μπορούσε να ευχηθεί η διπλωματία (...) Τώρα ακολουθήθηκε πολιτική πιο αποφασιστική κι έγινε ο πόλεμος εναντίον της Τουρκίας χωρίς ν' αναμειχθεί η Ευρώπη. Έτσι, η Αγγλία με φιλελεύθερες κενολογίες και η Γαλλία με τις παραπάνω υποσχέσεις εξωθήθηκαν καταμεσής σε περίοδο ειρήνης να χτυπήσουν με τους στόλους τους, ενωμένους με το ρωσικό, και να καταστρέψουν τον τουρκοαιγυπτιακό στόλο στο Ναβαρίνο στις 20 Οκτωβρίου 1827» (σελ. 476).

Τι υποστηρίζει ο Α. Π. στο σημείο αυτό; Δέχεται την άποψη του

Γ. Ασπρέα, ο οποίος έχει γράψει ότι «Είς την Ρωσικήν πολιτικήν δεν συνέφερε γεγονός της εκτάσεως του Ναβαρίνου. Η εξασφάλισης της πολιτικής ελευθερίας των Ελλήνων ωφείλε να απορρεύσει από των Ρωσικών όπλων, διότι ούτω μόνον ήθελε θεμελιωθεί εις τας αντιλήψεις των Ελλήνων ρωσική επιρροή» (φύλλο αρ. 229). Παράλληλα, στο φύλλο αρ. 230 υποστηρίζεται, πάλι με βάση τον Ασπρέα, ότι ο Καποδίστριας «δεν είχε ιδή με ευμένεσ όμμα την ναυμαχίαν του Ναβαρίνου». Δηλαδή, το Ναβαρίνο ήταν αντιρρόπως; Μια σύγκριση με τα παραπάνω νομίζουμε πως είναι συντριπτική.

Ακόμα υποστηρίζεται πως ο Καποδίστριας έβλεπα ύποπτα την εκστρατεία των Γάλλων στην Πελοπόννησο, ενώ ο Ένγκελς γράφει πως «αν η Αγγλία γρήγορα αποτραβήχτηκε (σε: μετά τη ναυμαχία του Ναβαρίνου), η Γαλλία των Βουρβόνων έμεινε πιστή. Ενώ ο τσάρου κήρυσσε τον πόλεμο στους Τούρκους και τα στρατεύματά του περνούσαν τον Προύθο στις 6 Μαΐου 1828, 15000 Γάλλοι στρατιώτες ετοιμάζονταν να μπουν στα πλοία για την Ελλάδα, όπου και αποβιβάστηκαν τον Αύγουστο και το Σεπτέμβριο. Αυτή ήταν αρκετή προειδοποίηση για την Αυστρία να μην πλευροκοπήσει τη ρωσική πρόταση προς την Κωνσταντινούπολη: η συνέπεια θα ήταν πόλεμος με τη Γαλλία ι' τότε άρχισε να ισχύει η ρωσογαλλική συμμαχία που, για τον ένα, στόχο είχε την κατάκτηση της Κωνσταντινούπολης, ενώ, για τον άλλο, την αριστερή όχθη του Ρήνου» (σελ. 476).

Η ναυμαχία του Ναβαρίνου, λοιπόν, αποτέλεσε μεγάλη επιτυχία της ρωσικής διπλωματίας: αυτή το επιδίωξε κι αυτή το οργάνωσε και παρέσυρε και τις άλλες δύο Δυνάμεις στη γραμμή της. Στις οδηγίες του ρώσου υπουργού Εξωτερικών Νέσελροντ προς τον πρεσβευτή του στην Αγγλία Λίβεν (29-9-1826) έγραψε: «Θα ήταν απαραίτητο, από τη μια μεριά, να συνεργαστούμε στέλνοντας προξενικές αρχές στην Ελλάδα για την οργάνωση αυτής της χώρας (...), να αυξήσουμε τα μέσα και τις πιθανότητες επιτυχίας του αγώνος της, (...) και να επιμείνουμε στο σχηματισμό πραγματικά ισχυρής κυβερνήσεως (ειρήσθω εδώ εν παρόδω ότι ο Α. Π. συνεχώς αναφέρεται σε αντίθεση της Ρωσίας στο να σχηματιστεί ισχυρή κεντρική εξουσία στην Ελλάδα, γιατί αυτό θα οδηγούσε σε πλήρη ανεξαρτησία από την Πύλη, κάτι που δεν το ήθελε, κατά τη γνώμη του, η Ρωσία). Από την άλλη μεριά, το κύριο μέλημά μας θα έπρεπε να είναι να παραλύσουμε την υποστήριξη που ο πασάς της Αιγύπτου προσφέρει στην Πύλη». Και του δίνει την εντολή να πείσει τον Κάνινγκ για την αποστολή κοινού στόλου ώστε να αποκλειστεί ο στρατός του Ιμπράημ. Και καταλήγει: «Η ιδέα αυτή εξάλλου είναι πρακτικώς εύκολα πραγματοποιήσιμη, σίγουρα θα είναι αποτελεσματική και μπορεί να εφαρμοστεί με μια κοινή επιχείρηση των στόλων όλων των Δυνάμεων που συνεργάζονται για την ειρήνευση

της Ελλάδας» (από την Ιστορία του Ελληνικού Έθνους, τόμος ΙΒ', σελ. 437). Και σε οδηγίες του ίδιου προς τον πρεσβευτή (9-1-1827): «Τα πραγματικά εξαναγκαστικά μέτρα στα οποία αποδίδουμε σημασία είναι να ενωθούν οι ναυτικές μοίρες με σκοπό την παρεμπόδιση εισόδου τουρκικών ή αιγυπτιακών ενισχύσεων ανδρών, όπλων, πλοίων και πολεμοφοδίων στην Πελοπόννησο ή στο Αρχιπέλαγος (...) Αν ο κύριος Κάνινγκ (σε: υπουργός Εξωτερικών της Αγγλίας) αρνηθεί μια συνθήκη σύμφωνη με τις επιθυμίες μας, (...) να επιστήσετε την προσοχήν του στο τρίτο άρθρο του πρωτοκόλλου της 4ης Απριλίου (πρόκειται για το Πρωτόκολλο της Πετρούπολης, υπαγορευμένο από τη Ρωσία στην Αγγλία), υποδεικνύοντάς του ότι σύμφωνα με αυτό τα συμβαλλόμενα μέρη διατηρούν το δικαίωμα (...) να εκμεταλλεύονται κάθε ευνοϊκή ευκαιρία, για να παρακινήσουν το Διβάνι να αποδεχτεί τις συμφωνίες για την αποκατάσταση της ειρήνης στην Ελλάδα» (στο ίδιο, σελ. 461).

Και μετά όμως την αγγλική υποχώρηση στις ρώσικες απαιτήσεις, οι οδηγίες της αγγλικής κυβερνήσεως στον άγγλο ναύαρχο Κόδριγκτον ήταν σαφείς: «Πρέπει να μεταχειρισθώτε εξαίρετική προσοχή, ώστε τα μέτρα που θα λάβετε κατά του οθωμανικού ναυτικού να μην καταλήξουν σε εχθροπραξίες. Η ακριβής επιδίωξη των τριών Δυνάμεων είναι να παρεμβληθούν σαν ειρηνοποιοί (...) Κάθε εχθρική διαδικασία θα αντέβαινε στον ειρηνικό ρόλο που επιθυμούν να διατηρήσουν» (στο ίδιο, σελ. 642). Γι' αυτό ο άγγλος βασιλιάς Γεώργιος Δ' σε σχετικό λόγο του καταδικάζει (κατόπι ενορίας βέβαια) τη ναυμαχία: «Η Αυτού Μεγαλειότης θρηνεί διότι η εν λόγω σύγκρουσις εγένετο με τα ναυτικές δυνάμεις παλαιού συμάχου. Εν τούτοις ακόμη διατηρεί μετ' εμπιστοσύνης την ελπίδα ότι το δυσάρεστον τούτο γεγονός δεν θα ακολουθησούν άλλαι εχθροπραξίαι». Και ο υπουργός ναυτικών της Γαλλίας Σαβρόλ προς το Γάλλο ναύαρχο Δερνίγ: «Ημείς δ' αυτοί διαλύσαμε ν' αποφύγουμε την διάλυση της οθωμανικής αυτοκρατορίας και ίσως ίσως την επεσπύσαμεν».

Πιο χαρακτηριστική όμως απ' όλες είναι η επιστολή του τσάρου Νικόλαου Α' προς τον Κόδριγκτον: «Κατηγάγατε μίαν νίκη, Κύριε Αντιναύαρχε, δια την οποίαν η πολιτισμένη Ευρώπη σας οφείλει διπλήν ευγνωμοσύνην (...) Εφεξής, το όνομά σας ανήκει εις την ιστορίαν (...) Θεωρώ εν τούτοις εμμένον υποχρεωμένον να σας παράσχω λαμπρόν δείγμα της ευγνωμοσύνης και της εκτιμήσεως ην ενεπνεύσατε εν Ρωσία και επί τοιούτω τέλει σας αποστέλλω το παράσημον του στρατιωτικού τάγματος του Αγίου Γεωργίου!» Γι' αυτό και στη Ρωσία έγινε ενθουσιώδης υποδοχή του γεγονότος, ενώ στην Αγγλία ο Κόδριγκτον παύτηκε από την αρχηγία του στόλου της Μεσογείου! Τόσο πολύ ήθελε η Ρωσία το Ναβαρίνο και τόσο πολύ ήταν ενάντια στα συμφέροντα της Αγγλίας.

Ανεξαρτησία από την Τουρκία ή υποτέλεια στο σουλτάνο;

Στα 4 άρθρα, και ιδιαίτερα στα

δύο τελευταία, είναι διάχυτη η αντίληψη του συγγραφέα ότι η δημιουργία ανεξάρτητου ελληνικού κράτους ήταν αποτέλεσμα τόσο της μακρόχρονης πάλης του ελληνικού λαού όσο και αγγλικών πιέσεων προς τη Ρωσία, η οποία, δήθεν, δεν ήθελε πλήρη ανεξαρτησία του ελληνικού κράτους από την Τουρκία, αλλά απλή αυτονομία από το σουλτάνο. Άρα το νεοελληνικό κράτος, λογικά, πρέπει να ήταν αντιρροπική κατεύθυνση. Γι' αυτό γίνεται λόγος για ήττα της ρωσικής πολιτικής στο συγκεκριμένο ζήτημα (φύλλο αρ. 230, σελ. 5).

Αυτή η άποψη ωστόσο δεν ακολουθείται με συνέπεια. Κι αυτό φαίνεται όταν αμέσως παρακάτω υποστηρίζεται ότι «η ήττα όμως της τσαρικής Ρωσίας στο ελληνικό ζήτημα ήταν μονάχα τακτική. Γιατί και η ανεξαρτησία επίσης αποδείχτηκε πως εξυπηρετούσε, σε τελευταία ανάλυση, τα ρωσικά σχέδια προσάρτησης στην Ανατολή, αν και, εννοείται, όχι τόσο ικανοποιητικά όσο η απλή αυτονομία και η εξάρτηση από την Πύλη».

Νομίζουμε πως εδώ επιχειρείται μια σύγχυση: Δεν είναι δυνατόν να είναι ταυτόχρονα και ήττα και νίκη. Ή το ένα ή το άλλο. Γιατί, αν «σε τελευταία ανάλυση», και με την ανεξαρτησία η Ρωσία καταφέρνει να φτάσει, έστω και μακροπρόθεσμα, στον ποθητό σκοπό του διαιλισμού της οθωμανικής αυτοκρατορίας, τότε προς τι «ο τσαρισμός είχε καταπολεμήσει αδιάλλακτα κάθε τι το φιλοδυτικό, το προοδευτικό και αληθινά επαναστατικό στην ανταρσία, στη στάση του '21», όπως γράφεται; Δηλαδή πάλεψε με λύσσα για ένα δευτερεύον ζήτημα, για μια διαφορά ποσότητας και όχι ποιότητας; Γιατί αυτό υπαινίσσεται η τοποθέτηση περί τακτικής, και μόνο, νίκης: Ότι είτε έτσι είτε αλλιώς η Ρωσία θα έβγαине κερδισμένη. Έτσι όμως αντικρούεται όλη η ανάλυση του ίδιου του συγγραφέα, που και στα 4 άρθρα πασχίζει να πείσει ότι η ανεξαρτησία ήταν φιλοδυτικού προσανατολισμού, άρα αντικειμενικά αντιρροπική και, κατά συνέπεια, θετική για την ευρωπαϊκή επανάσταση.

Και είναι να αναρωτιέται κανείς: Τόσος κόπος από τη ρώσικη διπλωματία, τόσες μηχανορραφίες, τέτοιο παιχνίδι με τις εσωτερικές ανάμεσα στις δυτικές Δυνάμεις αντιθέσεις, κι όλ' αυτά για να πετύχει κάτι που, σε τελευταία ανάλυση, θα το πετύχαινε έτσι κι αλλιώς; Τότε γιατί ετοίμαζε ως μελλοντικό κυβερνήτη τον Καποδίστρια τόσα χρόνια και του έδωσε εκείνη την περιβόητη «άδεια άνευ αποδοχών» μακράς διάρκειας, όπως δέχονται άλλωστε τα 4 άρθρα; Για ένα δευτερεύον ζήτημα;

Νομίζουμε, λοιπόν, πως εδώ πρέπει να πάρει κανείς ξεκάθαρη θέση: η ανεξαρτησία (εννοείται μόνο από την Τουρκία) ή ήταν χοντρή ήττα της Ρωσίας και έξω από τους σχεδιασμούς και τη θέλησή της ή ήταν χοντρή νίκη της Ρωσίας και την επιδίωξε από την πρώτη στιγμή. Ας μην πατάμε σε δυο βάρκες.

Εμείς θα καταφύγουμε για μια ακόμα φορά στο μαρξισμό. Γράφει λοιπόν ο Ένγκελς στα 1853: «Ποιος έκρινε τον αγώνα, όταν εξεγέρθηκαν οι Έλληνες; Όχι βέβαια οι συναμοσίες κι οι ξεσηκωμοί του Αλή πασά στα Γιάννενα, όχι βέβαια η ναυμαχία του Ναβαρίνου,

όχι βέβαια η παρουσία του γαλλικού στρατού στο Μοριά ούτε οι συνδιασκέψεις και τα πρωτόκολλα του Λονδίνου, παρά ο Ντίμπτς, που προέλασε με το ρωσικό στρατό ίσαμε την κοιλάδα της Μαρτίνας, περνώντας τον Αίμο. Κι ενό η Ρωσία άρχιζε, έτσι, άφοβα το διαιλισμό της Τουρκίας, οι Δυτικοί διπλωμάτες συνέχιζαν να εργούνται και να θεωρούν ιερό το status quo και το απαραβίαστο του οθωμανικού εδάφους!» (σελ. 120).

Και ο Μαρξ: «Χάρη στις περιπέλοκες, οι οποίες πρόκυψαν απ' όλες αυτές τις απάτες και τα ψέματα, η Ρωσία βρήκε τελικά την πρόφαση ν' αρχίσει τον πόλεμο του 1828 και 1829. Ο πόλεμος αυτός τελείωσε με τη συνθήκη της Αδριανούπολης, το περιεχόμενο της οποίας συνοψίστηκε στις παρακάτω περιεκτικές (...): «Αφού με τη συνθήκη αυτή (ο τσάρου) επέβαλε στην Τουρκία την αποδοχή του πρωτοκόλλου της 22ας Μαρτίου, που όριζε ότι (ο σουλτάνος θα είχε) την επικυριαρχία πάνω στην Ελλάδα και (θα έπαιρνε) έναν ετήσιο φόρο υποτελείας από τη χώρα αυτή, η Ρωσία χρησιμοποίησε όλη της την επιρροή για να πετύχει την ανεξαρτησία της Ελλάδας ι' αυτή έγινε ανεξάρτητο κράτος με κυβερνήτη τον Καποδίστρια, πρώην Ρώσσο υπουργό». Αυτά είναι τα γεγονότα» (σελ. 217-218).

Αντί για επίδοχο

Δε μας έφτασε ο χώρος αυτού του φύλλου για να παραθέσουμε και άλλες πηγές, πιο ειδικές και άλλα πιο ειδικά γεγονότα της εποχής του '21, που αποδείχνουν τον ολοκληρωτικό πλαστό πολιτικό χαρακτήρα των ισχυρισμών του Καποδίστρια στο «μνημόνιο του» ότι η Ρωσία ήταν δέθηκεν αντίθετη με την επανάσταση του '21.

Περαιτέρω όμως λείπει από αυτήν εδώ την απάντησή μας η εσωτερική πλευρά του '21 και η αναφορά στις πολιτικές και στις στρατιωτικές δυνάμεις, καθώς και στις μεθόδους που χρησιμοποίησε ο τσαρισμός για την εξέγερση και την κυριαρχία του στην Ελλάδα. Τέλος, ο ισχυρισμός του συγγραφέα στο τέλος του τέταρτου άρθρου ότι το εθνικό ζήτημα στα Βαλκάνια δεν μπορούσε ποτέ να λυθεί από το «αστικό εθνικό κράτος», αλλά μόνο από μία «βαλκανική ομοσπονδιακή δημοκρατία», θα χρειαστεί μία πρώτη απάντηση.

Πιστεύουμε ότι θα μας δοθεί η ευκαιρία να καλύψουμε αυτές μας τις ελλείψεις στα πλαίσια αυτής της συζήτησης που ξεκίνησε με αυτά τα άρθρα πάνω στο '21 στη Νέα Ανατολή.

Μ' αυτή την παρατήρηση του Μαρξ, ότι η ανεξαρτησία της Ελλάδας είναι μία επιτυχία της ρωσικής διπλωματίας, τελειώνουμε αυτό μας το άρθρο κριτικής στην ανάλυση που έκανε από τα φύλλα της ΝΑ ο Λύσανδρος Παπανικολάου για το ρόλο της Ρωσίας το '21.

Σε γενικές γραμμές, η κριτική μας στηρίχθηκε στη θέση των Μαρξ-Ένγκελς για το '21 και την ανάληψή τους για το Ανατολικό Ζήτημα και απόδειξε, πιστεύουμε, ότι η θέση του συγγραφέα βρίσκεται σε μετωπική διάσταση με αυτή τη θέση και αυτή την ανάλυση.

Η ΚΡΑΤΙΚΗ "17N" ΣΤΟ ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΚΟ ΠΡΟΣΚΗΝΙΟ

Η ετήσια έκθεση του Στέιτ Ντιπάρτμεντ για την τρομοκρατία σε διεθνές επίπεδο αναφέρεται στην τρομοκρατική δράση στην Ελλάδα, για την οποία ρίχνει ευθύνες στην κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ κατηγορώντας τη για κακό χειρισμό του θέματος, και παρατηρεί ότι «έχει σημειωθεί μικρή πρόοδος, εν μέρει λόγω των αλληλοσυγκρουόμενων κυβερνητικών διαθέσεων». Διακρίνει δηλαδή κυβερνητικές διαθέσεις φιλικές στην τρομοκρατία και σαν αντιπροσωπευτικό παράδειγμα τέτοιων διαθέσεων παρουσιάζει την επίσκεψη υποστήριξης του πρώην υπουργού Μεταφορών Πάγκαλου στον Μπαλάφα.

Στην έκθεση αναφέρονται αρνητικά η αποφυλάκιση Μπαλάφα και η κατάργηση του αντιτρομοκρατικού νόμου. Σε σχέση με τους στόχους των επιθέσεων διαπιστώνεται ότι πολλοί από αυτούς αντιπροσωπεύουν δυτικά συμφέροντα και δίνεται έμφαση στη δολοφονία του τούρκου διπλωμάτη.

Η έκθεση αποτελεί ωμή παρέμβαση σε ένα εσωτερικό ζήτημα της χώρας, όπως είναι η αντιμετώπιση της τρομοκρατίας. Δεν έχει δικαίωμα κανένα κράτος να υπαγορεύει επίσημα στην ελληνική κυβέρνηση τις κινήσεις που πρέπει ή δεν πρέπει να κάνει για να εξουδετερώσει τους τρομοκράτες. Αλλά στις δοσμένες πολιτικές συνθήκες της κυριαρχίας του σοσιαλφασισμού στη χώρα και της πολιτικής και αστυνομικής ασυλίας των δολοφονικών στρατών του, η έκθεση αυτή έχει ένα θετικό ρόλο, λειτουργεί σαν πολιτική καταγγελία ενάντια σε μία κυβέρνηση που προστατεύει και υποθάλπει τους τρομοκράτες και χτυπάει τα μέλη της που τους καταγγέλλουν, όπως ο Παπαθεμελής.

Είναι χαρακτηριστικό ότι η κυβέρνηση αντέδρασε πολύ χλιαρά σ' αυτές τις προκλητικές για οποιαδήποτε κυβέρνηση κατηγορίες. Ο Βενιζέλος δήλωσε ότι η έκθεση «δεν αποδίδει την πραγματικότητα, περιέχει εσφαλμένες πληροφορίες και ακόμη πιο εσφαλμένες εκτιμήσεις», και ότι η κυβέρνηση για την ώρα δε σκοπεύει να προχωρήσει σε διάβημα (Ριζοσπάστης 3/5). Δεν μπήκε καν στον κόπο να διαψεύσει συγκεκριμένα σημεία της έκθεσης. Ο υπουργός Εξωτερικών Παπούλιας ήταν αυτός που απάντησε «οργανωμένα» και κάλεσε τους συντάκτες της έκθεσης «να ανακαλύψουν άλλες πηγές τρομοκρατίας». Αυτή η απάντηση αλλάζει τις εντυπώσεις, αλλά όχι την ουσία των πραγμάτων.

Η κυβέρνηση του Παπανδρέου βρέθηκε σε αδυναμία να προβάλει κάποια άμυνα, αφού είναι ένοχη και δεν ήθελε να διαταράξει τις αρμονικές σχέσεις της με τους Αμερικάνους, στα πλαίσια των τακτικών πολιτικών ελιγμών του Παπανδρέου για να ανοίξει το δρόμο για την επέμβαση της ρώσικης υπερδύναμης. Όταν δείχνει κανείς δουλικότητα σε ένα νέο αφέντη, δεν μπορεί να υπο-

στηρίξει τη χώρα από την πλευρά της εθνικής ανεξαρτησίας απέναντι στον παλιό.

Αυτή η έκθεση προσφέρει και ένα πολιτικό δώρο στον Παπανδρέου: το χτύπημα του Βαλυράκη, που έχει γίνει ιδιαίτερα ενοχλητικός μετά τις δηλώσεις του για καθοδήγηση των συνταξιούχων που έκαναν πορεία στο μέγαρο Μαξίμου από βουλευτές του ψευτοΚΚΕ σε επίθεση εναντίον των ΜΑΤ.

Ο Βενιζέλος λοιπόν προτίμησε να επικεντρώσει τα πυρά του όχι στους συντάκτες της έκθεσης, αλλά στις ντόπιες αμερικανόφιλες δυνάμεις, δηλαδή στο Μητσοτάκη, που χαιρέτισε την έκθεση και τον οποίο χαρακτήρισε σα «βασικότερο του βασιλέως».

Ο Μητσοτάκης δήλωσε συγκεκριμένα ότι «η έκθεση αποδίδει την πραγματικότητα και κάτι λιγότερο από την πραγματικότητα» και ότι «η κυβέρνηση δεν επιθυμεί την άταξη της τρομοκρατίας», συνεπώς στην αντιτρομοκρατική του στάση, αλλά υιοθετώντας χωρίς επιφυλάξεις και με δουλικό πνεύμα την έκθεση. Οι δηλώσεις αυτές θύμωσαν πολύ τον Έμπερτ, που έχει ρίξει τους τόνους για το ζήτημα της τρομοκρατίας στα πλαίσια της σύμπλευσης με το σοσιαλφασιστικό μπλοκ, δεν μπόρεσε όμως να τις χτυπήσει γιατί κάτι τέτοιο θα είχε σαν αποτέλεσμα να εκτεθεί στη βάση της Ν.Δ. Το συμπέρασμα του Ριζοσπάστη για την όλη υπόθεση, σε άρθρο του με τίτλο *Η άποψή μας είναι ότι η τρομοκρατία στην Ελλάδα και παγκόσμια είναι καθαρά αμερικανική υπόθεση με στόχο την αμερικανική κυριαρχία, και καλεί την κυβέρνηση «να αποδεσμευθεί από τις "καλές υπηρεσίες" των "συμβούλων" και των "συμμάχων" και να προχωρήσει στην κατάργηση των στεγανών που χωρίζουν τις μυστικές υπηρεσίες από τον κοινοβουλευτικό έλεγχο»* (Ριζοσπάστης, 3/5). Δεν μπαίνει στον κόπο να εξηγήσει ο Ριζοσπάστης πώς η «αμερικανική 17N» χτυπάει αμερικανικούς και δυτικούς στόχους, και χαμηλώνει τους τόνους σε σχέση με τη συμμετοχή της CIA στην αντιτρομοκρατική προβάλλοντας «κοινοβουλευτικό έλεγχο», δηλαδή του ελέγχου του ψευτοΚΚΕ. Το σύνθημα «έξω η CIA από την αντιτρομοκρατική» αντικαταστάθηκε από την «αποδέσμευση», που σημαίνει «κοινοβουλευτικό έλεγχο». Αυτό έγινε από τότε που αναμίχθηκε και η ΚGB στις εργασίες της αντιτρομοκρατικής. Τόσο συνεπής αντιιμπεριαλισμός.

Η αντιμετώπιση της τρομοκρατίας στην Ελλάδα απαιτεί πρώτα απ' όλα την πολιτική καταγγελία μέσα στο λαό της «17N», δηλαδή της πολιτικής και ιδεολογικής πλατφόρμας του σοσιαλφασισμού. Αυτή την καταγγελία μπορεί να την κάνει μόνο η προοδευτική διάνοηση και η οργανωμένη πρωτοπορία της εργατικής τάξης.

ΑΝΑΘΥΜΙΑΣΕΙΣ ΚΟΚΚΑΛΗ ΑΠΟ ΤΑ ΑΡΧΕΙΑ ΤΗΣ ΣΤΑΖΙ

Το Όνομα έχει ξεκινήσει τελευταία μία εκστρατεία αποκάλυψης του περιεχομένου των αρχείων της Στάζι, της πρώην Ανατολικογερμανικής Κρατικής Υπηρεσίας Ασφαλείας, σε ότι αφορά τις σχέσεις της Στάζι με τις ελληνικές τρομοκρατικές οργανώσεις και την εμπλοκή ελλήνων επιχειρηματιών και πολιτικών. Τα στοιχεία που δημοσιεύει έχουν λίγο ως πολύ δημοσιευτεί και σε άλλες εφημερίδες, και κυρίως στον *Ελεύθερο Τύπο* και τον *Αδέσμευτο Τύπο*. Το νέο στοιχείο που φέρνει στο φως το Όνομα και που κανένας άλλος δεν έχει δημοσιεύσει μέχρι τώρα είναι ότι ο Κόκκαλης ήταν πράκτορας της διεθνούς εταιρείας που είχε στήσει η Μόσχα για να συντονίζει τις κλοπές τεχνολογίας με το όνομα «ΚΟ.ΚΟ» και της θυγατρικής της ΣΤΑΖΙ.

Δεν ξέρουμε κατά πόσο αληθεύουν αυτές οι πληροφορίες. Εμείς έχουμε γράψει πολλές φορές στην εφημερίδα μας ότι ο Κόκκαλης είναι ένας διεφθαρμένος μεγαλοαστός, προστατευόμενος και τσιράκι του σοσιαλφασισμού, ταγμένος στην υπηρεσία της προώθησης των ρώσικων συμφερόντων στην Ελλάδα. Δε θα μας έκανε έκπληξη αν ο Κόκκαλης είναι όντως πράκτορας της Μόσχας. Μέχρι στιγμής δεν έχει απαντήσει στις καταγγελίες και αυτό είναι εις βάρος του.

Αναφέρουμε αποσπάσματα από τα σχετικά άρθρα του *Ονόματος*, που δημοσιεύτηκαν στις 17 και 19 Απρίλη.

Σύμφωνα με έκθεση της Μυστικής Γερμανικής Αστυνομίας για τον Κόκκαλη, οι μυστικές υπηρεσίες της Ανατολικής Γερμανίας και η ΚGB χρησιμοποίησαν τον Κόκκαλη στα πλαίσια της προσπάθειάς τους να διοχετεύσουν δυτικό υλικό υψηλής τεχνολογίας στο ανατολικό μπλοκ, λόγω του εμπάργκο που είχε επιβληθεί από τη Δύση στις χώρες του Συμφώνου της Βαρσοβίας.

Στην δεκαετία του '80 ο Κόκκαλης είχε τη διεύθυνση της εταιρείας INTEGRA της Ανατολικής Γερμανίας, που ανήκε στην ΚΟΚΟ και εμπορευόταν την τεχνολογία επικοινωνιών. Η ΚΟΚΟ χρηματοδοτούσε αδρά όλο το δίκτυο για ίδρυση εταιρειών σε επιλεγμένες χώρες της Δύσης, δηλαδή σε χώρες που ανήκαν στην Κοινή Αγορά και στο ΝΑΤΟ, όπου δεν ίσχυαν περιορισμοί.

Μόλις η Ελλάδα έγινε το 1981 πλήρες μέλος της Κοινής Αγοράς, η ΚΟΚΟ δεν έχασε την ευκαιρία και, έχοντας σε ετοιμότητα τον Κόκκαλη, τον έστειλε στην Αθήνα για ίδρυση της INTPAKOM, με επενδυτή το υπουργείο για την κρατική ασφάλεια της Ανατολικής Γερμανίας. Η INTPAKOM είναι σήμερα η «ναυαρχίδα» των εταιρειών του Κόκκαλη.

Βάσει πληροφοριών της Μυστικής Γερμανικής Αστυνομίας από ελληνικούς κύκλους και μία Γερμανική Τράπεζα, ο Κόκκαλης οφείλει μεγάλα ποσά, με την ανατροπή του καθεστώτος, τα οποία του ζητούνται τώρα.

Η INTPAKOM την περίοδο του '90-'91 προσέλαβε ως προσωπικό Ανατολικογερμανούς που είχαν ηγηθεί για πολύ καιρό σε κάριες θέσεις.

Σε τράπεζα της πρώην Ανατολικής Γερμανίας έχει ανακαλυφθεί ο μυστικός λογαριασμός του Κόκκαλη και της INTPAKOM, ο οποίος τροφοδοτείται από τη ΣΤΑΖΙ και τον οποίο προσπαθεί τώρα να σπάσει η γερμανική μυστική αστυνομία.

Το όνομα του Κόκκαλη είχε αποκαλύψει ο ανατολικογερμανός αρχικατάσκοπος της ΣΤΑΖΙ Χέλμουτ Φογκτ, ο οποίος πιάστηκε στην Αθήνα το 1992. Την ανάκριση του Φογκτ είχε αναλάβει με εντολή του Μητσοτάκη, πρωθυπουργού τότε, ο υπαρχηγός της ΕΛΑΣ Νησιτάκης. Στη συνέχεια, βάσει των πληροφοριών που του έδωσε ο Φογκτ, ο Νησιτάκης πήγε στη Γερμανία και συνεργάστηκε με τη ΒΚΑ, τη γερμανική μυστική αστυνομία που έχει αναλάβει την έρευνα των αρχείων της Στάζι. Όταν επέστρεψε στην Ελλάδα ο Νησιτάκης συνέχισε τις έρευνες για τις σχέσεις Κόκκαλη-Στάζι και παρέδωσε το πόρι-

σμα των ερευνών στο Μητσοτάκη, ο οποίος, αποφεύγοντας τη σύγκρουση με τον Κόκκαλη, κουκούλωσε το όλο θέμα. Στην ίδια γραμμή κινήθηκαν και οι εφημερίδες *Ελεύθερος Τύπος* και *Αδέσμευτος Τύπος*.

Σύμφωνα με το Όνομα οι γνώσεις του Νησιτάκη για το ζήτημα αυτό και η συνεπής στάση του οδήγησαν στις διώξεις του για αρχαιοκαπηλεία, κατάχρηση κονδυλίων κτλ. με σκοπό την εξόντωσή του. Και το πιθανότερο είναι αυτές οι διώξεις να είναι μία ακόμη καλοστημένη προβοκάτσια του σοσιαλφασισμού.

Ο Βενιζέλος σε ενημέρωση των δημοσιογράφων στις 18/4, απαντώντας σε σχετική ερώτηση, είπε ότι «παρόμοιες υποθέσεις δεν απασχολούν την κυβέρνηση» και ότι η διερεύνησή τους είναι «έργο των αρμοδίων κρατικών υπηρεσιών και της δικαιοσύνης». Απέφυγε δηλαδή να πάρει οποιαδήποτε θέση.

Μέχρι στιγμής ούτε η ΕΥΠ ούτε ο Βαλυράκης έχουν αντιδράσει σ' αυτές τις αποκαλύψεις, ούτε και η δικαιοσύνη. Αυτή η σιωπή είναι ύποπτη.

ΑΘΗΝΑ ΑΘΗΝΑΙΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ !

Ο Αβραμόπουλος ανακοίνωσε πρόσφατα ότι η Αθήνα πλέον έχει θυρεό, δηλαδή έμβλημα που χαρακτηρίζει την πόλη. Ο θυρεός αυτός έχει ένα σταυρό στο κέντρο μέσα σε γαλάζιο φόντο, με κίτρινο και κόκκινο περίγυρο. Πάνω στο σταυρό υπάρχει η κεφαλή της Αθηνάς. Όλοι αποδέχτηκαν με ενθουσιασμό αυτό το θυρεό επειδή «δίνει κύρος» στην πόλη.

Μιλώντας στην εκπομπή του ANTENNA FANTASTICO, την Πρωτομαγιά, ο Αβραμόπουλος εξήγησε τη σημασία του θυρεού και πώς αντιλαμβάνεται ο ίδιος αυτό το «κύρος».

«Ο σταυρός», είπε ο Αβραμόπουλος, «είναι σύμβολο της πρώτης πόλης στην Ευρώπη που είναι πρωτεύουσα επίσημου ορθόδοξου κράτους. Ας μην ξεχνάμε ότι η θρησκεία είναι κατοχυρωμένη στο Σύνταγμα μας».

Ο Αβραμόπουλος αποφάσισε ότι αν θέλεις να είσαι Αθηναίος πολίτης πρέπει να είσαι ορθόδοξος. Να λοιπόν που προωθείται για πρώτη φορά «επίσημα» το παλιό θρησκευτικό σύνθημα παραφρασμένο: «Αθήνα Αθηναίων Χριστιανών», και μάλιστα ορθοδόξων. Με ένα σταυρό σε κόκκινο πλαίσιο, το «χρώμα της αισιοδοξίας» κατά τον Αβραμόπουλο, και δεμένο με το σύμβολο της Αθηνάς, που, αν και θεότητα «ειδωλολατρών», ανήκει στην ελληνική αρχαιότητα, είναι μέρος των «καταβολών» μας.

Το νέο στοιχείο σ' αυτή την κλασική φασιστική δημαγωγία είναι το κόκκινο, που δηλώνει και την ξεχωριστή ποιότητα του νέου φασισμού, του σοσιαλφασισμού. Αυτό το παράξενο πάντρεμα αντίθετων μεταξύ τους στοιχείων υ-

πηρετεί ένα σκοπό: τη διαπαιδαγώγηση του λαού μ' αυτό τον ι-διόμορφο «ορθόδοξο» ρατσισμό, για να υποστηρίξει τη συμμαχία με τους «ορθόδοξους φίλους μας» εναντίον των «αλλοθρήσκων» ε-χθρών, για την ανάκτηση των αρχέγονων και χαμένων εδαφών μας. Με το θυρεό της Αθηνάς στην υπηρεσία της Ρωσίας!

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

συνέχεια από τη σελ. 2

επιβάλει η κυρίαρχη κρατική ιδεολογία, αρέσκονται μέσα στον τυφλό δυτικισμό τους να αποκαλούν τη Γερμανία φασιστική χώρα λόγω της εξαρσης τα τελευταία χρόνια των χιτλερικών συμμοριών και των επιθέσεων ενάντια σε μετανάστες, βασικά Τούρκους.

Στη Γερμανία όμως τώρα οι νεοναζίστες είναι εκτός νόμου, και όλοι όσοι σηκώνουν χιτλερικά σύμβολα τιμωρούνται με ποινές φυλάκισης 5 χρόνια και πάνω. Χώρια που οι Γερμανοί νεοναζί είναι γεννήματα της αντιδυτικής Στάζι.

Ας μας πουν λοιπόν όλοι οι αντιδυτικοί «δημοκράτες», πόσο διώκονται οι υμνητές του Μεταξά και των Απριλιανών χουντικών στην Ελλάδα; Το θεωρητικό μάλιστα της φιλομεταξικής 4ης Αυγούστου, τον άνθρωπο που έχει εκδώσει βιβλία με ύμνους στο Χίτλερ και τον Γκέμπελς, τον Πλεύρη, που έχει γίνει ο αρχηγός όλου του μεγαλοϊδεάτικου σοβινισμού, το ελληνικό κράτος τον αφήνει ανενόχλητο στην τηλεόραση του Καρατζαφέρη να μιλάει αδιάκοπα στο λαό.

ΟΡΓΙΑΖΕΙ Η ΦΙΛΟΣΕΡΒΙΚΗ ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΑ ΓΙΑ ΤΗ ΣΛΑΒΟΝΙΑ

Όταν οι Σέρβοι έκαναν εθνική εκκαθάριση και κάνουν ακόμα αδιάκοπα σε κάθε τετραγωνικό εκατοστό εδάφους που καταλαμβάνουν, οι έλληνες φασίστες σύμμαχοί τους μιλάνε για σέρβικη εθνική απελευθέρωση και κατηγορούν τους "συκοφάντες", που είναι όλη η υπόλοιπη ανθρωπότητα.

Όταν τα θύματα αυτής της εθνικής εκκαθάρισης, οι Βόσνιοι ή οι Κροάτες, ανακαταλαμβάνουν τα εθνοκαθορισμένα εδάφη από τα οποία διώχθηκαν ή στα οποία εξοντώθηκαν οι ομοεθνείς τους πληθυσμοί, τότε πραγματοποιείται για πρώτη φορά εθνική εκκαθάριση.

Για να αναγνωρίσουμε και κάποια ελαφρυντικά στους έλληνες σοβινοφασίστες, αναφέρουμε ότι στην πρόσφατη πρόελαση του κροατικού στρατού στη δυτική Σλαβονία την πρώτη κραυγή σε βάρος των Κροατών για εθνική εκκαθάριση την έριξαν οι ΟΗΕδες της περιοχής, στους οποίους είναι ισχυρή η ρώσικη παρουσία.

Από αυτούς εύκολα η παγκόσμια ρώσικη προπαγανδιστική φωνή μπορεί να βγάλει το "νέο" της κροατικής εθνικής εκκαθάρισης και σε συνεργασία με το δικό της Μπούτρος Γκάλι να συγκαλέσει το Συμβούλιο Ασφαλείας.

Στην πραγματικότητα εκείνο που έγινε είναι ότι ο κροατικός στρατός πέτυχε μια σπουδαία νίκη καταλαμβάνοντας την υπό σερβική κατοχή δυτική Σλαβονία, που είναι τμήμα του κροατικού εδάφους.

Οι Σέρβοι και έλληνες σοβινοφασίστες απάντησαν σ' αυτή την ήττα με τις υστερικές κραυγές για εθνοκάθαρση, ενώ ο προβοκάτορας δημοσιογράφος Βαφειάδης δε δισταζε προχθές να υιοθετήσει την πιο ακραία σέρβικη θέση για γενοκτονία των Σέρβων από τους Κροάτες Ουστάζι με αφορμή την επέτειο των 50 χρόνων από τη νίκη του "Κόκκινου Στρατού".

Όμως τα λόγια αυτών των παλιανθρώπων δηλητηριάζουν μόνο τους δύο λαούς. Ο παγκόσμιος τύπος ξεκαθάρισε γρήγορα τι έγινε στη δυτική Σλαβονία και στην πρωτεύουσά της Πάκρατς. Αναδημοσιεύτηκε ατόφιο τμήμα μιας ανταπόκρισης από την Κροατία στη Monde της 7-8 Μάη:

«Η σύλληψη όλων των ανδρών από 16 έως 65 χρόνων από τα Κροατικά στρατεύματα που μπήκαν στο Πάκρατς προκάλεσε μια ζωνηρή αντίδραση του ΟΗΕ, που κατηγορήσε εξ αρχής την Κροατία ότι κατέφυγε στην "εθνική εκκαθάριση". Στη σύγκλησή του την Παρασκευή, στη Ν. Υόρκη, το Συμβούλιο Ασφαλείας, χωρίς να ζητήσει λεπτομερειακή αναφορά, καταδίκασε τις παραβιάσεις των ανθρωπίνων δικαιωμάτων στη δυτική Σλαβονία. Αυτή η βιαστική προειδοποίηση προκάλεσε την οργή του Ζάγκρεμπ. Η κροατική προεδρία απέκρουσε τις κατηγο-

ρίες για εθνική εκκαθάριση, τις οποίες χρησιμοποιεί ο ΟΗΕ για να ισοζυγίσει την Κροατία με τη Σερβία. Για να αποδείξουν την καλή τους πίστη, οι κροατικές αρχές αποφάσισαν να αντιμετωπίσουν τις ψεύτικες πληροφορίες του ΟΗΕ επιτρέποντας στον ξένο τύπο να επισκεφθεί την περιοχή.

Επετράπη επίσης στους παρατηρητές της Ευρωπαϊκής Ένωσης να πάνε επιτόπου και να επισκεφθούν την Παρασκευή τους Σέρβους αιχμαλώτους. Αυτοί διαβεβαίωσαν ότι "δεν υπήρξε σφαγή και δε διαπίστωσαν καμιά βία". Ο Αλμπέρ Ντιρό, αρχηγός αυτής της αποστολής, δήλωσε ότι ήταν πολύ νωρίς για να μιλήσει κανείς για εθνική εκκαθάριση, ενώ οι κροατικές αρχές τόνισαν ότι οι Σέρβοι που το επιθυμούσαν θα μπορούσαν να μείνουν στην Κροατία: "Ζητήσαμε από τις αρχές να ρωτήσουν τους κρατούμενους αιχμαλώτους αν θέλουν να γυρίσουν στα σπίτια τους", διευκρίνισε ο Μ. Ντιρό.

Η Κροατία προσπαθεί να δείξει στη Διεθνή Κοινότητα ότι πρέπει, ελλείψει ενός σερβοκροατικού διπλωματικού διακανονισμού, να αφήσει στο Ζάγκρεμπ την πρωτοβουλία να εγκαθιδρύσει την κυριαρχία του στο σύνολο του εδάφους και να ξαναενσωματώσει τους Σέρβους που θα αναγνώριζαν την εξουσία του. Προτίθεται να επαγρυπνεί, ώστε να μην μπορεί κανείς να την κατηγορεί για "βρωμιές" με την ευκαιρία μιας επιχείρησης-τεστ, όπως αυτή στη δυτική Σλαβονία».

Η τελευταία παράγραφος είναι πολύ χαρακτηριστική και μιλάει με τη γλώσσα της λογικής. Η Κροατία δεν έχει κανένα συμφέρον να κάνει τη Σερβία συμπαθή στη διεθνή κοινή γνώμη κάνοντας και η ίδια εθνοκάθαρση την ώρα μάλιστα που η κροατική αντεπίθεση δεν έχει την υποστήριξη ούτε καν της Δύσης και ζητάει επαγώνια διεθνή ερείσματα.

**ΔΙΑΒΑΣΤΕ
ΔΙΑΔΩΣΤΕ
ΕΝΙΣΧΥΣΤΕ
ΤΗ ΝΕΑ
ΑΝΑΤΟΛΗ**

**Ετήσια
συνδρομή 3600
Εξαμηνιαία
1800**

ΟΙ ΡΩΣΟΔΟΥΛΟΙ ΕΤΟΙΜΑΖΟΥΝ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ ΕΙΡΗΝΗ ΜΕ ΤΗΝ ΤΟΥΡΚΙΑ ΔΕΙΟΠΟΙΗΣΑΝ ΤΗΝ ΕΠΕΜΒΑΣΗ ΑΚΤΟΥΝΑ ΣΤΟ ΜΕΙΟΝΟΤΙΚΟ ΓΙΑ ΝΑ ΣΤΗΣΟΥΝ ΤΗΝ ΠΡΟΒΟΚΑΤΕΙΑ ΣΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

συνέχεια από τη σελ. 1

νικής και ο Υπουργός Βόρειας Ελλάδας, δεν πήγαν στο γεύμα.

Φαινομενικά αυτή η επίθεση δεν είναι κάτι ασυνήθιστο στα διπλωματικά χρονικά. Συχνά οι λαοί επιτίθενται σε εκπροσώπους μισιτών χωρών, όταν επισκέπτονται μια χώρα. Το ασυνήθιστο σ' αυτή την υπόθεση είναι ότι η κυβέρνηση της φιλοξενούσας χώρας, στην προκειμένη περίπτωση η Ελλάδα, κάλυψε με τη στάση της τους επιτιθέμενους. Γιατί και μεν έκφρασε τη "λύπη" της για τα επεισόδια, αλλά δεν καταδίκασε τους επιτιθέμενους ούτε πολιτικά, ούτε ανάλαβε ή επιδίωξε να τους τιμωρήσει ποινικά. Τελικά μάλιστα τους δικάωσε, γιατί έστησε μια αστυνομική έρευνα για να βρει τους υπευθύνους των επεισοδίων και ανακάλυψε σαν υπεύθυνο τον ίδιο τον τούρκο Υπουργό. Γιατί, αντί να μπει από την πίσω πόρτα στο προξενείο, όπως του είχε συστήσει η ελληνική αστυνομία, ο Ακτουνά μπήκε από την μπροστινή, όπου ήταν συγκεντρωμένοι οι διαδηλωτές. Αυτό σήμαινε ότι η μειοψηφία των διαδηλωτών είχε το δικαίωμα να κλείσει την πόρτα του προξενείου μιας χώρας σε έναν Υπουργό αυτής της χώρας, αλλά ο εν λόγω Υπουργός δεν είχε το δικαίωμα να μπει από αυτή την πόρτα, αλλά από το παράθυρο.

Σε οποιαδήποτε χώρα του πλανήτη, ακόμα και σε εμπόλεμη, η αστυνομία θα είχε διώξει μια μειοψηφική διαδήλωση μπροστά από μια τόσο καίρια πόρτα. Αντίθετα, στη χώρα μας η επίσημη κυβέρνηση υπεράσπισε ολόπλευρα αυτή τη μειοψηφική διαδήλωση. Είναι χαρακτηριστικό ότι οι επίσημες και πάντα εμπρηστικές οργανώσεις των Αρμενίων, των Πόντιων και των Κούρδων δήλωσαν ότι δεν οργάνωσαν αυτή τη συγκέντρωση.

Για μας είναι φανερό ότι αυτή ήταν μια στημένη προβοκάτσια, της οποίας την πολιτική, τουλάχιστον, ευθύνη έχει ο μεγαλύτερος προβοκάτορας των Βαλκανίων, ο Α. Παπανδρέου. Αλλά είναι συνυπεύθυνοι μαζί του όλα τα ελληνικά κόμματα και σύσσωμος ο Τύπος, που κάλυψαν ή ακόμα και χειροκρότησαν την προβοκάτσια της Θεσσαλονίκης.

Πραγματικά, η επίθεση στον Ακτουνά έχει φέρει το μεγαλύτερο μίσος απέναντι στην Ελλάδα μέσα στον τουρκικό λαό. Αυτό το μίσος ευνοεί πάρα πολύ τις πιο σοβινιστικές, οπότε και τις πιο αντιδυτικές μερίδες της τουρκικής άρχουσας τάξης και, κυρίως, ευνοεί τις τάξεις για μια απάντηση του τουρκικού εθνικισμού στην ταπείνωση της Θεσσαλονίκης.

Το ότι κήκαν ελληνικές σημαίες στην Τουρκία από το πλήθος είναι κάτι πάρα πολύ σημαντικό που δείχνει προς τα πού πάνε τα πράγματα. Μια πρώτη επίπτωση αμέσως-αμέσως είναι ότι με κάτι τέτοια καψίματα σημαίας δυναμώνει στον ελληνικό λαό ο αντιτουρκισμός.

Βλέπουμε λοιπόν πόσο μέσα στα

επιμέρους γεγονότα αποτυπώνονται οι γενικές τάσεις που οδηγούν, αν δεν εμποδιστούν, σ' έναν πολυαιμάκτο ελληνοτουρκικό πόλεμο και πόσο είμαστε υποχρεωμένοι να αναζητούμε κάθε φορά τον κύριο υπεύθυνο της έντασης.

Εδώ λοιπόν έχουμε δύο πράξεις: μια επέμβαση στα εσωτερικά μιας χώρας και μια φυσική επίθεση με ουσιαστική κυβερνητική κάλυψη σε έναν υπουργό μιας ξένης χώρας. Απέναντι στην επέμβαση στα εσωτερικά, κήρυξη πολέμου.

Η ΒΡΩΜΙΚΗ ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΙΘΕΣΗ ΤΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Οι σοβινιστές και οι ρωσόδουλοι ισχυρίζονται πως, αφού ο Ακτουνά έκανε επέμβαση στα εσωτερικά μας, ήταν φυσικό να υπάρξει μια έστω και κλιμακωμένη αντίδραση από την ελληνική πλευρά.

Αυτή η συνηγορία στην προβοκάτσια της Θεσσαλονίκης δε στέκει από πολλές πλευρές, που με τη σειρά τους επιβαρύνουν ακόμα περισσότερο την ελληνική πλευρά.

Πρώτο: Η επίθεση στην Θεσσαλονίκη δεν έγινε από Έλληνες που διαμαρτυρήθηκαν για την "επέμβαση στα εσωτερικά", ας πούμε από Θρακιώτες εθνικιστές, αλλά από ανθρώπους που ήθελαν διαμελισμό της Τουρκίας και προσάρτηση τουρκικών εδαφών, δηλαδή Κούρδους, Αρμένιους, Πόντιους. Η φύση της διαδήλωσης που επιτέθηκε στον Ακτουνά ήταν όχι απλά επέμβαση στα εσωτερικά της Τουρκίας, αλλά ξέσκισμα της Τουρκίας.

Το τερατώδες δεν είναι μόνο ότι η Ελλάδα προσφέρει το έδαφος της σε τέτοιες οργανώσεις και διαδηλώσεις, αλλά και ότι όλα τα ελληνικά κόμματα υπερασπίζονταν αυτές τις διεκδικήσεις.

Είναι χαρακτηριστική και ακραία περίπτωση άρνησης της εδαφικής ακεραιότητας γειτονικού κράτους και υπεράσπισης εδαφικών διεκδικήσεων τρίτου κράτους σε βάρος του γειτονικού η υποστήριξη που δίνουν έμπραχτα Ν.Δ., ΠΑΣΟΚ, ΣΥΝ και ΠΟΛ.Α. στο κίνημα των Αρμενίων για την προσάρτηση τμήματος της Τουρκίας στην Αρμενία.

Δεύτερο: Η επέμβαση Ακτουνά στο εθνομειονοτικό της Θράκης μπορεί να καταγγελθεί από τον ελληνικό λαό ή από τη διεθνή κοινή γνώμη, αλλά η ελληνική άρχουσα τάξη δεν έχει κανένα ηθικό κύρος για να το κάνει. Γιατί το πρώτο αξίωμα της ελληνικής "εθνικής" πολιτικής, το πιο ομόφωνο και ομολογημένο αξίωμά της είναι η προστασία των ελληνικών εθνικών μειονοτήτων στις γειτονικές χώρες και σ' όλο τον κόσμο. Αυτό σημαίνει η διατύπωση: "υπεράσπιση των συμφερόντων του ελληνοισμού". Σημαίνει επέμβαση στα εσωτερικά όλων των χωρών του κόσμου, και πρώτα από όλα της Τουρκίας, που έχουν ελληνική εθνική μειονότητα.

Θυμούνται άλλωστε οι πάντες ότι κανένα κόμμα δε βρέθηκε να καταγγείλει τον Έμπερτ για επέμβαση στα εσωτερικά άλλου κράτους, όταν περιόδευσε σε στιγμές ακραίας όξυνσης των ελληνοαλβανικών σχέσεων στην Αλβανία, δίχως καν να θελήσει να συναντήσει Αλβανούς κρατικούς παράγοντες και κάνοντας δηλώσεις χίλιες φορές πιο εμπρηστικές από τον Ακτουνά.

Τρίτο: Επειδή η προστασία των εθνικών μειονοτήτων στις γειτονικές χώρες είναι όχι μόνο μια αγαπημένη πρακτική όλων των εθνικισμών του κόσμου, αλλά ένα κατεξοχήν αγαπημένο σπορ των βαλκανικών κρατών, μέσω του οποίου αυτά τροφοδοτούν και διαφυλάσσουν τις επεχτατικές τους βλέψεις, ο καλύτερος τρόπος για να κρατάει κανείς μακριά τους γείτονες εθνικιστές τύπου Ακτουνά είναι να φροντίζει τις εθνικές μειονότητες του δικού του κράτους. Ο ελληνικός σοβινισμός με επικεφαλής του τον πράκτορα Παπανδρέου φρόντισε από το 1981 να δυσκολέψει τη ζωή της τουρκικής μειονότητας της Θράκης, ενώ συνεχίζει επίμονα να της αρνείται τον εθνικό χαρακτήρα και να της καταπατάει κατάφορα τα αντίστοιχα δικαιώματα. Μ' αυτό τον τρόπο κατάφερε ο Παπανδρέου να την ξεκόψει από τον ελληνικό λαό και να τη στείλει στην αγκαλιά του τουρκικού σοβινισμού. Μ' αυτό τον τρόπο ο προβοκάτορας μπορεί τώρα να παρουσιάζει τη Θράκη σαν εδαφικό στόχο του τουρκικού εθνικισμού.

Οι ρωσόδουλοι ξέρουν ότι δεν μπορούν να φανατίσουν τον ελληνικό λαό και να τον σύρουν στο μεγάλο σφαγείο στο πλευρό του ρώσικου στρατού δίχως ένα ισχυρό φόβητρο, και αυτό δεν είναι ούτε η Κύπρος, ούτε η υφαλοκρηπίδα, ούτε κυρίως τα 12 μίλια που ποτέ δεν είχαμε. Ένας λαός συνήθως δεν πολεμάει ούτε για ξένα κράτη, ούτε για νερά. Πολεμάει για εδάφη, τα εδάφη του κράτους του. Αυτά τα εδάφη είναι η Θράκη. Ο Παπανδρέου με την τερατώδη και εγκληματική επίθεση στον Ακτουνά εγκαινιάζει μια βεντέτα που θα σπράχνει όλο και περισσότερο το ζήτημα της τουρκικής εθνικής μειονότητας στη Θράκη στο κέντρο της ελληνοτουρκικής αντίθεσης. Δεν είναι καθόλου παράξενο που στο ζήτημα κεντράρει εδώ και χρόνια το νεαρότερο φυντάνι της ρώσικης διπλωματίας στην Ελλάδα, ο φασίστας Σαμαράς.

Να, λοιπόν, που τα γεγονότα μας καθοδηγούν στο να ρίξουμε ακριβώς στο ζήτημα της Θράκης το μεγαλύτερο βάρος για την αποσόβηση του πολέμου και για την ελληνοτουρκική ειρήνη.

Το κλειδί είναι το δέσιμο του ελληνικού δημοκρατικού κινήματος με την τουρκική εθνική μειονότητα. Η υπεράσπιση των δικαιωμάτων της είναι η καλύτερη ασπίδα ενάντια στην προβοκατόρικη ρώσικη πολιτική.

